

Szalézi Értesítő

2016/2

Szalézi misszió
TÉNYŐRŐL INDIÁBA

Szalézi történelem
SZALÉZI MUNKATÁRSÁK:
IGAZI SZALÉZIAK A VILÁGBAN

Interjú
EGY SZALÉZI ANIMÁTOR

SZALIM

Az irgalmasság ezer (h)arca

Tavaszi animátortalálkozó Mogyoródon

A szokásos tavaszi szalézi animátortalálkozón április 15–17. között közel 140 szalézi fiatal gyűlt össze a mogyoródi általános iskolában. Claudius Misquitta atya és Ewa Gámon nővér ifjúságpasztorációs felelősök és a Szalézi Ifjúsági Mozgalom fiataljainak vezetésével az irgalmasság évében az irgalmasság ezer arcával és ezer harcával foglalkoztak, illetve azzal, hogy mindez hogyan élhető meg az oratóriumban. Az idén is örömmel üdvözölhattuk Mogyoródon az olasz animátorok csoportját, akik jelenlétükkel gazdagították programunkat.

A helyi animátoroknak köszönhetően nem is volt olyan egyszerű bejutni a találkozóra. Egy rövid akadálypálya teljesítésére és az ellenőrzőponton való megfelelésre volt szükség ahhoz, hogy a résztvevők elfoglalhassák szállásukat. Az este folyamán megtudhattuk, hogy még azokból is kiváló katona válhat, akik eleinte teljesen alkalmatlannak tűnnek erre – csupán egy irgalmas tábornokra van szükség, aki kiáll mellettük és segíti őket, hogy megtalálják a helyüket a csapatban és az életben egyaránt. A program a továbbiakban az ismerkedés jegyében telt. Esti imával és hagyományos szalézi „jóéjszakkal” zártuk a napot.

A szombatot közös szentmisével kezdtük, amit Domonkos atya mutatott be, és amelyen megtudtuk, hogy a keresztény emberekben és egy gyertyában több közös vonás van, mint hinnénk. Dél előtt két korcsoportra bontva vettünk részt az olaszok által vezetett képzésen, ahol arról elméltünk, miért is vagyunk szalézi animátorok, mik azok a tulajdonságok, amelyekre szükségünk van. Kisebb csoportokban megosztottuk egymással, hol tartunk jelenleg hitünkben és mivel tudnánk még közelebb kerülni Istenhez.

Délután a játéke és a műhelyeké volt a főszerep. A mogyoródi animátorok több olyan állomással készültek, amelyeken két-két csapat mérhette össze egymással erejét, bátorságát, sőt, akár énektudását. A műhelyek között mindenki megtalálhatta a neki megfelelőt. Az új játékok és bánszok tanulása mellett többek között betekintést nyerhettünk a plakátkészítés rejtelseibe, kipróbálhattuk színészi képességeinket és a Biblia segítségével még jobban elmélyedhettünk az irgalmasság témájában.

A lelki est alatt találkozhattunk a Jóistennel és megajándékoztuk egymást egy-egy pozitív gondolattal, köszönetnyilvánítással. A napot az olasz animátorok vidámsággal és jókedvvel teli estje és a „jóéjszakát” zárta.

Vasárnap átgondoltuk, hogyan telt a hétvége, milyen gondolatokkal, ötletekkel gazdagodtunk, mi az, amivel többet tehetünk saját oratóriumunkért. Részt vettünk a mogyoródi egyházközség szentmiséjén, ahol a helyi plébános, Tóth József Miklós osztotta meg velünk gondolatait az irgalmasságról.

Horváth Melinda

Kedves Barátaink! Don Bosco Atyánk Tisztelői!

Az isteni irgalom témája mindig aktuális. Szent II. János Pál pápa ennek szentelte első enciklikáit egyikét (1989), majd azt javasolta, tartsanak ünnepet tiszteletére a húsvét utáni első vasárnapon. Utóda, XVI. Benedek pápa is kiemelte ennek fontosságát az isteni irgalmasságnak szentelt első világkongresszuson 2008-ban. Ferenc pápa, aki pápasága kezdetén az isteni irgalmasságnak ajánlotta szolgálatait, 2016-ra meghirdette a rendkívüli szentévet a *Misericordiae vultus* bullával. Fölmerül bennünk a kérdés: Don Bosco, akinek a születési bicentenáriuma most zártuk le, hagyott ránk néhány gondolatot vagy iránymutatást az isteni gondviselést illetően? Igen, hagyott. Alig volt harmincegy éves, mikor első füzetében kifejtette és elmagyarázta ennek jelentését és értékét. Ezen kívül a népnak és a fiataloknak is hirdette az isteni irgalmasságot ifjúságnevelői tevékenysége során, Valdoccóban.

Isten irgalma, amely különösképpen a gyónás és a szentáldozás pillanatában mutatkozik meg, nem csak a „gyóntató atya” Don Boscóban jelent meg, hanem a fiatalok „atyja, testvére és barátja” Don Boscóban is, a mindennapi életben. Némi túlzással azt is mondhatnánk, hogy olyanmódon bíztak benne, hogy némelyikük nem is tett különbséget a „gyóntató” Don Bosco és a „testvér és barát” Don Bosco között. Olyan őszintén gyóntak nála, mint ahogy egy fiú beszél az édesapjával, Don Bosco pedig eléggé ismerte a fiatalokat ahhoz, hogy a megfelelő kérdésekkel elérje legnagyobb bizalmukat.

Az irgalmas és gondoskodó Atyaisten alakja – aki a történelem folyamán bebizonysította jóságát Ádámnak és az embereknek, igazaknak és bűnösöknek, akik mind segítségre és atyai gondoskodásra szorultak, és Jézus Krisztus által meghívást kaptak az üdvösségre – eszünkbe juttatja Don Boscót, „fiataljai atyját”, aki csakis az ő javukat keresi, aki sosem

hagyja magukra, mindig kész megérteni őket, együttérezni velük és megbocsájtani bűneiket. Sokuk számára – árvák, szegények és magukra hagyottak, akiket kicsi koruktól kezdve kemény mindennapi munkára fogtak, akik egy olyan korban éltek, amelyben az alárendeltség és az engedelmisség mindennél fontosabb volt – Don Bosco adta meg az addig sosem tapasztalt atyai „gyöngédséget”, amelyről Ferenc pápa is beszélt. Mindig megindító a mirabellói ház fiataljainak címzett levele, melyet 1864-ben írt: „Azok a szavak, az éljenezések, a csókok és kézszorítások, a szeretetteljes mosolyok, lelketek szavai, a jóra való bátorítások mindig bebalzsamozták szívemet, és ezért nem is tudok könnyek nélkül gondolni rátok. Ti vagytok a szemem fényei.”

Még meghatóbb a lanzói fiataloknak írt levele, 1876 januárjából: „Engedjétek meg, hogy azt mondjam, de senki se bántódjon meg, ti mind tolvajok vagytok; ez így van, mert teljesen megszereztek engem. Mikor Lanzóban jártam, elbűvöltek jóságokkal, szeretetreméltóságokkal, irgalmatokkal. Nem maradt más, csak a szívem, de azt is elraboltátok. Teljesen a tiétek lett a szívem a leveletek miatt, amin 200 kedves, baráti kéz hagyott nyomot, és már nem tudok mást, csak arra vágyom, hogy szeresselek benneteket az Úrban, jót tegyek nektek és lelketek üdvösségéért küzdjek.”

Az a szeretet, amellyel a fiatalokhoz fordult, s amit a szaléziaktól is elvárt, isteni eredetű volt. Szent Pál szavait idézve mondta: „A szeretet türelmes, jóságos [...], mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.”

A szeretetteljesség tehát az isteni szeretet és irgalom jele volt, amely távol áll az érzélgősségtől. Don Bosco így beszélt a fiataloknak erről a szeretetről: „Nem szükséges elmondanom, mennyire szeretlek benneteket, hisz egyértelműen

bizonyítottam már tetteimmel. De nekem sincs szükségem arra, hogy elmondjátok, szerettek, mert folyamatosan kimutattátok felém. Kölcsönös szeretetünk min alapszik? [...] Szeretetünk alapja tehát a lelkünk üdvössége.” Isten szeretete, a teológiai primum tehát a pedagógiai primum alapja is.

A szeretetteljesség ezen kívül az isteni szeretetnek a valódi emberi szeretetre való fordítása, amely tiszta, szívélyes, jóakaró, türelmes, a szív egységére törekszik. A nevelő és neveltje közti szeretet, amennyiben a barátság és a megbocsátás formájában mutatkozik meg, bizalmat ébreszt a fiatalban, érezni fogja gondoskodását, valóban megértheti azokat az értékeket, amelyeket nevelője is megél és ajánl neki. A fiatal rájön, hogy ez a kapcsolat emberré formálja őt. A megelőző módszer legnehezebb kihívása is az, hogy a nevelő megérintse a fiatal szívét, elérje megbecsülését, bizalmát, hogy a barátjává váljon. Ha a fiatal nem szereti a nevelőjét, akkor az igencsak keveset tehet érte.

Don Bosco sokat tett azért, hogy fiataljai növekedhessenek a szentségek által, ugyanakkor teljes mértékben tiszteletben tartotta szabadságukat. A Megelőző módszer című írásában konkrét utasításokat hagyott nevelőinek is: „Sose kényszerítsd a fiatalokat, hogy a szentségekhez járuljanak, inkább csak bátorítsd őket erre, és légy ebben a segítségükre.”

Ugyanakkor szilárd meggyőződése volt, hogy a szentségek rendkívüli fontossággal bírnak. Ezt írta: „Akármilyen bizonytalan a nevelési módszerekről, véleményem szerint az egyetlen biztos alap a gyakori gyónás és szentáldozás.”

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

A Szalézi Értesítő következő száma szeptemberben jelenik meg.

Olyan Szalézi Családról álmodom, amely szívén viseli a szegények sorsát

Egy másik álmom a Szalézi Családdal és Don Bosco minden barátjával kapcsolatban, hogy a bicentenárium gyümölcseként, melyet az Úrtól kapott kegyelem éveként élhattunk meg, a szívünkön viseljük a legszegényebbek, különösen a gyermekek, a fiatalok, a leginkább hátrányt szenvedők sorsát. Az ő életében is ez volt az irányadó.

Miközben nektek írok, eszembe jut az a tizenhét nap, amelyet Sierra Leonében töltöttem. Itt ugyanis találkozhattam szívünk boldogságának néhány valódi okával: az utcáról összeszedett fiatalokkal, a szexuális kihasználástól megmentett kislányokkal, az ebolajárvány során elárvult gyermekekkel és fiatalokkal. Az, hogy a freetowni szalézi házban láthattam őket, ahogy az életükben mostantól új távlatok nyílnak, ugyanazzal az örömmel töltött el, mint amit Don Bosco Valdoccóban és Mazzarello Mária Mornesében tapasztalt meg első fiataljaival. Amikor ellátogattam a fővárosi fiataikorúak börtönébe, ahol találkoztam a fogvatartottak tíz százalékával (160 az 1600-ból), akik közül több, mint 1200 18 és 25 év közötti, olyan érzések támadtak bennem, mint amilyenek egykor Don Boscóban, a torinói Generalában.

Accrában, Ghána fővárosában találkoztam a Segítő Szűz Mária Leányai nővérekkel és a házukba befogadott fiatalokkal, a „Don Boscóban” pedig azokkal a gyerekekkel és fiatalokkal, akik az embercsempészek áldozataivá váltak. Mélyen megrendültem és hálát adtam az Úrnak, aki megadja számunkra, a Szalézi Család számára azt a kegyelmet, hogy fénysugárrá váljunk a legnagyobb sötétség közepette.

Mikor Mecanisában (Addisz-Abeba, Etiópia) találkoztam azzal az 500 gyermekkel, akik nálunk kapnak enni és járhatnak iskolába, az utcáról összeszedett fiatalokkal, akik mára mesterséget tanulnak, vagy azzal a 28 fiatallal, akik nap mint nap betérnek hozzánk az utcáról, hogy egyenek, hogy a barátaikkal és a szaléziakkal legyenek, és hogy egyszer majd eldöntsék, visszatérjenek-e bolyongani vagy inkább a házban élő fiatal tanítványok közé tartozzanak, a szívem Don Bosco szívével együtt dobogott. Ő ugyanis Jézussal együtt vitte véghez a küldetését, aki ma is azt kéri tőlünk, hogy menjünk, és keressük fel a legszegényebbeket.

Éppen ezért, kedves testvéreim a Szalézi Családban és Don Bosco minden barátja, még egyszer hangot adok annak a meggyőződésnek, hogy *Szalézi Családként az Egyházban a legszegényebbek a létezésünk oka, életünknek a nekik való önátadásunk ad értelmet.*

Tudom, milyen értékes azoknak a rendtársaknak a tanúságtétele, akik nap mint nap igaz nevelői és evangelizációs szenvedéllyel a fiatalok javára szentelik az életüket; tudom, milyen sok olyan szalézi jelenlét van, ahol kivételes szeretettel fordulnak a legszegényebbekhez.

Hálát adok mindezt az Úrnak, és újra elismétlem: testvéreim és nővéreim, „még tovább kell mennünk”. Legyen mindannyiunknak olyan szíve, mint a Jó Pásztornak, mint Don

Boscónak, mint szerzetesi családunk szentjeinek, a családnak, amely a legjobbat akarja adni magából a fiatalok javára. Ezzel a feladatunkkal pedig társuljunk minden jóakarátú ember munkájához.

Ferenc pápa azt mondta a szerzetesekhez szóló üzenetében: *„Ébresszétek fel a világot, világossítsátok meg prófétai és árral szemben haladó tanúságtételetekkel!”*

szegénység

Úgy vélem, a világ prófétai és árral szemben haladó megvilágításának szalézi módja mélyen ott gyökerezik bennünk és házainkban. A legkevésbé se kételkedjetez benne, hogy ha így élünk és munkálkodunk, az üzenet szavak nélkül is megszólítja az embereket és valódi tanúságtévő erővel bír majd. Abban is biztosak lehetünk, hogy ha így élünk, minden eszköz a rendelkezésünkre áll majd, hogy elérjük a legszegényebbeket. Gondoljunk csak Don Bosco rendíthetetlen bizalmára, amelyet az isteni Gondviselésbe vetett!

Ha ez így van, mi dolgunk van még? Hát az, hogy tovább menjünk ezen az úton, fölfelé, amíg minden szalézi testvér, nővér és a Szalézi Család harminc csoportjának – amelyek ma a Don Bosco karizmájából született terebélyes fát alkotják – minden világi tagja hajthatatlan késztetést nem érez a ránk váró szegény sorsú fiatal fiúk és lányok megmentésére. Ha a szívünk ráérez erre, mindig megtaláljuk a megfelelő megoldást, és mindig hűségesek leszünk a legszegényebb fiatalokhoz szóló küldetésünkben.

Az *Evangelii Gaudium*ban a pápa egy egyházatyától, Aranyaszájú Szent Jánostól idézett, mikor azt mondta: „Ha nem osztod meg javaidat a szegényekkel, az azt jelenti, hogy meglopod és megfosztod őket az élettől. A javak, melyeket birtokolunk, nem a miénk, hanem az övék.”

A pápa figyelmeztet a közömbösség globalizálódására, amely képtelenné tesz bennünket arra, hogy észrevegyük mások szenvedését az érzéseinktől megfosztó jólét kultúrájában (EG 54). Külön felhívja a figyelmünket a „szemeteskosár” kultúrájára, amelyet társadalmi szinten indítottunk el, s amelyben a kirekesztettek nem „kizsákmányoltak”, hanem elutasítottak, „maradékok” (EG 53).

Karizmánk eme alapvető és lényegi kifejeződése mellett azt mondom, kedves barátaim, hogy ezen a téren nem kell aggódnunk küldetésünk és hűségünk miatt. A megfelelő úton haladunk.

Áldásomat küldöm mindannyiótokra, hogy az Úr szüntelenül kitöltse életünket azzal a teljességgel, amely CSAKIS TŐLE ERED.

Bollettino Salesiano 2016/4

Tényőről Indiába

Varga Bertalan szalézi atya emlékezete

Varga Bertalan a Győr melletti Tényőn látta meg a napvilágot 110 éve, 1906. április 6-án, Varga József és Bedő Júlia negyedik gyermekeként. A családban öt gyermek cseperedett felnőtté. Már nagyon fiatalon kiderült, hogy Bertalan-nak egy súlyos szív- vagy tüdőbetegsége van. Az orvosok akkor azt mondták, hogy Isten neki e földön csak néhány évet szánt. Akkor fogadta meg, hogy ezt a rövid kis időt Isten szolgálatának szenteli.

Iskolái elvégzése után jelentkezett a szalézi novíciátusba Péliföldszentkeresztben, és első szerzetesi fogadalmát 1925. október 23-án tette le. 1934. június 24-én szentelték pappá Esztergomban. 1934 és 1936 között egy-egy évet töltött Visegrádon és Rákospalotán a szalézi intézetekben, nevelőtanárként.

A buzgalom, hogy misszionárius legyen, Indiába vitte Varga Bertalan. 1936-ban megérkezett az indiai Bombaybe, ahonnan az India északi részén fekvő Darjeelingbe küldték. De még ebben az évben tovább kell mennie Gauhati-ba, a Brahmaputra folyó melletti városkába, ahol mint gyóntató és misszionárius működött. Egy új nyelv tanulása minden embernek nehéz – neki három nyelvet kellett megtanulnia, hogy a helyiekkel megértse magát: az angolt, az olaszt és a hindit. De Isten segítségével minden akadály legyőzhető.

1939 végén Krishnagarba küldik. Ez a település valamivel északabbra fekszik Kalkuttától, Bengália és Banglades határán. Itt újabb nyelvet, a bengálit kellett elsajátítania.

Indiába érkezésekor csak egy püspök és egy egyházmegye létezett Indiában. A nagy feladat, India lakosainak kereszténnyé történő megtérítése az ide érkező misszionáriusokra várt. A hittérítés nemcsak lelki megterhelést, hanem erős fizikai igénybevételt is jelentett, hiszen a napi több kilométernyi kerékpározás, lovaglás, gyaloglás megterhelő volt az emberi szervezet számára.

Az a vágya, hogy aktív misszionárius legyen, akkor teljesedett be, amikor kinevezték Bhubarparába, Krishnagar egyházkerületbe, ami ma már Bangladeshez tartozik. Ekkor már a nepáli nyelvet is ismernie kellett.

A II. világháborúban angol koncentrációs táborba kerül Dehra Dun-ba 1942 és 1946 között. Az angolok, mint ellenséges ország állampolgárát, Bengál amerikai származású püspökének tiltakozása ellenére sok olasz pappal együtt internálták. Varga Bertalan csak 1946-ban szabadult. Nem tért vissza Kelet-Bengálba, hanem a bihár-bengáli szalézi tartomány több állomáshelyén is teljesített szolgálatot. A sok megpróbáltatás közben csodával határos események is történtek. Élete során háromszor élte túl a malária kínzó lázát.

1946-ban újra Assam tartományba, Shillongban, majd az év végén Barbetába kerül misszionáriusként. 1947–1950-ig Észak Lakimpurban dolgozott, mint hittérítő, még keletebbre a Brahmaputra folyó északi partvidékén. Isten segítségét továbbra is érezte, hiszen a szalmakunyhóban töltött éjszakák során előfordult, hogy kígyó mászott az ágyába, vagy tigris nézett be az ablakon, de egyik gyilkos állat sem bántotta őt.

1951-ben tért vissza Bengálba, majd a következő hét évben a rhanagati nyáj pásztorja volt. 1957-től tíz éven keresztül Bandelban, Kalkutta szomszédságában lelkiatyaként és plébá-

nos-helyettesként tevékenykedett.

A következő tizenhárom évben Sonadaban, a rend tanulmányi házában teljesített szolgálatot. Ezután nyolc év szolgálat következett Kalkuttában, Teréz anya szolgálati helyén.

A lelkipásztori és hittérítői munka mellett másra is futotta idejéből. Ő gondozta Kőrösi Csoma Sándor sírját, és amikor magyar kutatók ott jártak, sok általa gyűjtött és megőrzött emléket, írást adott át nekik. Itt találkozott vele Jakabos Ödön is, aki vendégszeretete mellett nyelvismeretét is dicsérte. Paptársai visszaemlékezése szerint nem volt távolságtartó, mint sok más pap: családokhoz járt, és még idős korában is szívesen focizott, játszott a gyerekekkel. A világnak a másik felén, ahol még az esők után is 40 fok melegben kellett élnie, évtizedeken át járta kerékpárjával a falvakat, és az ott élő négy-öt katolikust is úgy szolgálta, mintha tömegeket tanított volna.

Életének utolsó éveiben Ranchiban élt, mint házi gyóntató a Don Bosco Ifjúsági Központban. Ezen kívül segített, mint hitoktató, házi orvos és betegápoló. A szegényeket mindig is a szívében hordozta és ahol tudott, segített rajtuk. Minden szabad idejét a templomban töltötte: imádkozott.

Tényőn maradt családtagjaihoz írt leveléből mindig sugárzott a szeretet és a honvágy. Szerette volna egyszer viszontlátni még testvéreit, azonban ez csak álom maradt. Az, hogy ennyi munkával telt élet megért az orvosok jóslata ellenére, Istennek köszönhető, hiszen egy olyan száraz, meleg éghajlatra vezérelte, ami életben tartotta őt. Sokszor írta leveleiben, hogy ha újra Magyarországra jönne, hogy lássa szeretteit, valószínűleg belehalna az éghajlat mássága miatt. De ennek ellenére a honvágy mindig megmaradt.

Türelmesen viselt szenvedés után 1988. június 11-én szeretettel és megnyugvással a szívében kötözött el a mennyei hazába.

Szalézi munkatársak: igazi szaléziak a világban

Don Bosco elképzelései soha nem teljesültek pillanatok alatt: gyökerei mindig a távolba nyúltak. A Szalézi Munkatársak Egyesülete alapításának gondolata az 1870-es években körvonalazódott véglegesen.

Erről Don Bosco így ír: „1841-ben, alig kezdődött el az Oratórium művének kialakulása, lelkes és apostoli érzelmű papok és laikusok szívesen segítettek az aratás munkájában, amelyre bő alkalmuk volt a veszélyeztetett fiatalok között. Ezek a munkatársak voltak minden időben műveink nagy támaszai, amelyet a Gondviselés gondjaira bízott.”

Don Bosco megemlékezik azokról a papokról, akikkel munkája kezdetén együtt dolgozott, amikor a kezdeti időben az Oratóriumnak nem volt állandó otthona és a későbbiekben is, amikor Valdoccóban végleg letelepedtek. Voltak, akik Don Bosco elképzeléseit nem értették meg, vagy nem helyeselték politikai felfogását. Az ifjúságért azonban mindegyik lelkesedett és ez kötötte őket Don Boscóhoz. Ezek voltak név szerint: Pietro Merla, Luigi Nasi, Leonardo Murialdo, Ignazio és Giuseppe Vola, Giacinto Carpano, de különösen Don Cafasso és a „papocska”: Don Giovanni Borel. Ők mindannyian az első, hűséges és áldozatra kész szalézi munkatársak közé tartoztak.

Jóakarátú férfiak és nők

A papokon kívül több laikus is Don Bosco mellé állt. Nemesi családokhoz tartoztak, mint Cays gróf, aki idős korában lett szalézi, Fassati örgrófnő, Callori és Pruney grófok. Sok kereskedő és munkás is volt közöttük. Don Bosco mindig nagy hálával emlékezett meg Giuseppe Gagliardi műkereskedőről, aki szívesen töltötte idejét az Oratórium fiataljai között és anyagilag is támogatta őket.

Munkatársai tevékenysége igen változatos volt. Don Bosco elsősorban a hitoktatásban kérte segítségüket ünnepnapokon és nagybőjtben. Az esti iskolákban is

Occhiena Margit, Margit mama,
Don Bosco édesanyja

Giovanna Maria Rua,
Don Rua édesanyja

De nem csak férfiak segítettek Don Boscónak. Szólnunk kell a „mamákról”, akik az Oratóriumban dolgoztak: először is Don Bosco édesanyja, Occhiena Margit, vagyis Margit mama, majd Don Rua édesanyja, Giovanna Maria, Michele Magone édesanyja, Margit mama nővére és Gastaldi kanonok édesanyja.

Az utóbbi vállalta, hogy kimossa a fiúk fehérneműit és minden szombaton személyesen oda is adja nekik. „Nagy szükségem volt rájuk... – mondta Don Bosco –, mert a gyerekek között sok olyan volt, akik a rongyos és koszos inget nem tudták kimosni, és ezért egy munkahelyre sem vették fel őket szívesen.”

Gastaldi „asszonyoság” erélyes volt, mint egy hadsereg parancsnoka, aprólékosan átvizsgálta a fiúk ruháit, ellenőrizte, hogy tisztálkodtak-e rendesen. Az ágyakat is átnézte, némelyikben gyakran kellett lepedőt cserélni...

Mások pénzzel segítettek Don Boscót. Egy plébános gazdag szülei örökségét is az Oratórium növendékeinek adományozta. Egy banki alkalmazott havonta adott egy nagyobb összeget, mintha az ő tartásdíja lett volna. Egy iparos ember nyugdíjazásakor az egész műhely berendezését Don Boscónak adományozta.

Nem „külsős szaléziak”

Don Boscónak lassan meggyőződésévé vált, hogy a munkatársakat egy egyesületbe kellene tömörítenie.

Az első próbálkozás 1850-ben történt. Összehozta hét bizalmas emberét, akik „katolikusok és laikusok” voltak, de ez a próbálkozás nem volt sikeres.

1864-ben jött a második kísérlet. Amikor a Társaság Alapszabályait Rómában bemutatta, beszorított egy „fejezetet”. Olvasás közben sok prelátus fintorgatta az orrát. A „külsős szalézi” kifejezés nem

tanítottak és segítettek felügyelni a gyerekekre a szabadidőben. Mások munkahelyet kerestek a fiúknak, különösen a börtönviselteknek.

tetszett nekik. A beszúrt fejezet szerint bárki, akkor is, ha családban él, szalézi lehetett volna. Nem fogadalmas, de együtt dolgozhatott volna a szaléziakkal a szegény fiatalok javára. Az 5. fejezetben még arról is szó volt, hogy ha egy szalézi „elfogadható ok miatt” kilép a rendből, „külsős szalézi” lehessen.

Ezt a fejezetet teljesen elvetették. Don Bosco piemonti keményfejűséggel átgondolta és megváltoztatta a szöveget. Így sem fogadták el. Amikor ugyanis 1874-ben elfogadták a Szalézi Rend Szabályzatát, ezt a részt törölték belőle. Ebbe bele kellett nyugodnia.

Don Bosco nem esett kétségbe, és újból nekilátott a munkának, hogy valami elfogadhatót fogalmazzon meg. 1874-ben nagy vonalakban megalakította a Szalézi Szent Ferenc Csoportját. A szalézi igazgatók ennek az elnevezésnek sem voltak lelkes rajongói. Ez nem lett volna más, mint egy a többi rendnél ismert harmadrend. Don Boscónak az elutasítás nem tetszett és fejét csóválva mondta:

– Halvány fogalmatok sincs, mit akarok. De meglátjátok, hogy ez a csoport lesz majd Társaságunk támasza. Tanulmányozzatok a lehetőséget.

Don Bosco ugyanis egy hármas célt tartott szem előtt:

- az elhagyatott ifjúság felkarolása gazdagabbá teszi a lelkünket is;
- olyan legyen az ájtatossági gyakorlatuk is, mint a szaléziaké;
- gyűjtsék össze a szegény gyerekeket, saját otthonukban tanítsák és óvják őket a veszélyektől.

A szalézi munkatársak

Don Bosco 1876-ban elérte a végleges megoldást. Segítőtársainak lelkes tagjait szalézi munkatársaknak nevezte. Megfogalmazta, kinyomtatta és gyorsan elküldte a pápának jóváhagyásra. A pápai „határozatot” IX. Piusz **1876. május 9-én** küldte el Torinóba.

A cél ugyanaz maradt, mint két évvel ezelőtt: mindenki törekedjen az élet-szentségre, segítse a szaléziakat munkájukban, akadályozzák meg a rosszat, ami árthat a fiataloknak. Az eszközök hasonlóak a szaléziak által gyakorolt tevékenységhez: katekizmus, lelkigyakorlatok, papi hivatás ápolása, a jó sajtó terjesztése, a buzgó imádság és a szeretet gyakorlati megvalósítása.

*Don Giovanni Borel, a „papocska”,
Don Bosco egyik első munkatársa*

Aki érdeklődik a szalézi munkatársak iránt, a Magyar Szalézi Munkatársak Egyesületével a szalezimunkatarsak@gmail.com e-mail címen léphet kapcsolatba.

Ennek az utolsó megfogalmazásnak sokan nem örültek, kétértelműnek tartották. Sok szalézi úgy vélte, hogy ez azt is jelentheti, hogy a szalézi munkatársak eleget tesznek küldetésüknek, ha anyagiakkal támogatják az ő munkásságukat. Don Bosco erőlesen közbelépett:

„Jól meg kell érteni, mit is jelent a munkatársak tevékenysége. A szalézi munkatársaknak rendünket nemcsak pénzbelileg kell támogatniuk, hanem minden más eszközt is meg kell ragadniuk, hogy együttműködjenek testvéreik lelkének megmentésén, különösen, ha a fiatalokról van szó.”

Don Bosco utazásai közben, még külföldön is sokat dolgozott azon, hogy növekedjen a munkatársak száma.

1884-ben Don Bosco közölte Don Lemoyne-nal, ami egyre világosabb lett előtte: *„A munkatársak közvetlen célja nem az, hogy a szaléziakat segítsék, hanem inkább az, hogy segítsenek az Egyháznak, a pápának, a plébánosoknak, a szaléziak vezetése mellett.”*

„Don Bosco halála esztendejében (1888) – írja Wirth történész – egy dolog világosnak tűnt: a Szalézi Társaság apostoli hatása a munkatársak segítségének is köszönhető volt. Sokan közülük, ha jogi-

lag nem is, de a tevékeny életben szaléziaknak tekinthetők. **Igazi szaléziak** a világban.

Mit jelent ma szalézi munkatársnak lenni?

A Szalézi Munkatársak Egyesülete egyike a Szalézi Család ágainak. A Szalézi Szent Ferenc Társaságával, a Segítő Szűz Mária Leányai Intézményével és más hivatalosan elismert csoportokkal együtt hordozza a közös szalézi hivatást és velük közösen felelős a Don Boscó-i terv megvalósulásáért a világban. Bár lényegében hasonlít a harmadrendhez, valójában mégsem az. Amíg ugyanis a harmadrendi tagok tökéletesedésüket a mélyebb lelki és imaélet által érik el, a szalézi munkatársak inkább **a tevékenykedés**, az irgalmasság testi és lelki cselekedeteinek gyakorlása révén jutnak el az önmegszentelődésig. Nincs szerzetesi fogadalmuk, hanem ígérettel kötelezik el magukat Don Bosco eszméi mellett. Mégis a kegyelmeknek és a búcsúknak gazdagságát élvezik éppen úgy, mint más harmadrendi tagok. A mai embernek jobban megfelel ez a szabadabb, nehéz fegyelmekekkel és szabályokkal nem kötött, modern lelki életforma.

A szalézi munkatársak olyan világi szaléziak, akik családban élnek, de sajátos szalézi módon vesznek részt az Egyház küldetésében. Ez egy ajándék, és egyben annak szabad egyéni elfogadása, ami értelmet ad az életének.

A szalézi munkatársak a világ valóságában élik meg hitüket. Don Bosco apostoli tervével megihletve szoros közösségben élnek a Szalézi Család többi tagjával. Testvéri módon, egyesületi formában ugyanarra a közös ifjúsági és népi küldetésre kötelezik el magukat. Az Egyház és a társadalom javára dolgoznak, saját életállapotuk és valós lehetőségeik szerint.

A szalézi munkatársak elsősorban mindennapi feladataikban valósítják meg az apostolkodást, különleges figyelmet fordítanak a fiatalokra, különösen a legszegényebbekre, a bármilyen módon kirekesztettek, a kizsákmányolás és erőszak áldozataira, a pályakezdőkre, akik a munka világában keresnek boldogulást, vagy a hivatás jeleit mutatják.

A szalézi munkatársak életüket a hétköznapi munka által szentelik meg. „Jó keresztények és becsületes polgárok”-ként élnek. Rendelkezésre állnak másoknak, önzetlenek, áldozatkészek és hisznek a nagylelkűség értékében. Tevékenységüket az Istennel való egységben gyökerezve végzik.

Egy szalézi animátor

Idén egy olyan fiatal kapta a Savio Domonkos-díjat, akit nagyon sokan ismernek sokfelé, nem csak Magyarországon. Az ELTE olasz-pedagógia szakán végzett, a Don Bosco Szaléziak ifjúsági referense volt öt éven át, majd az Európai Szalézi Ifjúsági Mozgalom elnöke. Jelenleg a világ egyik legnagyobb légitársaságánál dolgozik, de még mindig szívesen animátorkodik.

Ha meg kellene határoznod, ki vagy te, ki is az a Csány Márton, mit mondanál? Fiatal, felnőtt, nevelő, utazó?

Azt mondanám, hogy egy szalézi animátor, érdekes, nem mindennapi ember. Nem tudok beállni a sorba, más ötleteim vannak, máshogy gondolkozom, mint az átlag, és ez általában eddig még mindig a javamra vált. Semmilyen áradatba nem tudok beállni, pl. nem láttam a Gyűrűk Urát, sem a Csillagok Háborúját, és a Harry Potterből egy betűt sem olvastam el. Fenntartással kezelem az olyan dolgokat, amikért mindenki rajong. Ugyanakkor szívvel-lélekkel követem Don Boscót, én érte rajongok.

Ha már szóba került Don Bosco, hogyan ismerted meg a szaléziakat?

Már kiskoromban nagyon szerettem focizni. A testvéreimmel, unokatestvéreimmel Budapesten mindig a Liszt Ferenc téren fociztunk, és egyszer a nagybátyám, Csány Péter atya elhívott, hogy tud egy jó helyet, ahol lehet focizni. Elindultunk biciklivel, mentünk-mentünk át a hídon, először nem is értettem, hova visz, majd megérkeztünk Óbudára, a szaléziak udvarára. Arra valahogy a mai napig emlékszem, mikor gurultunk le a lejtőn, és láttam, hogy mekkora élet van ott. Attól kezdve minden nap visszajártam, iskolából hazaérve gyorsan megebedeltem, összecsaptam a leckét és indultam Óbudára focizni. Hatodikos koromban lehetett mindez. Itt megismerkedtem nagyon sok emberrel, sok barátot szereztem, együtt nőttünk föl sokakkal, például Gorbival (Fülöp Tibor) és Jani Áronnal, akikből szalézi szerzetes testvér lett.

A focizás túlnőtte magát, animátor lettél. Miért lett belőled szalézi animátor?

Elejével még nem is tudtam, hogy van mögötte valami más is, csak szerettem focizni és ide lehetett jönni, rúgni a bőrt. Akkor ismertem meg a mögöttes tartalmát, amikor 2004-ben egy szalézi közösség jött Magyarországra, és mivel akkor már jól beszéltem olaszul, Flavio atya megkért, hogy vigyem körbe őket Budapesten. Megmutattam nekik a várost,

összeismerkedtünk, majd meghívtak magukhoz Olaszországba, és én elfogadtam a meghívást. Akkor már tombolt bennem az utazási vágy, valahogy sosem féltem egyedül nekivágni a világnak, gyorsan feltaláltam magam minden helyzetben. Tizenhat évesen tehát egyedül elmentem egy hónapra Olaszországba. Ott ismertem meg Don Boscót, ott értettem meg a „mögöttes tartalmát”. Nagyon tetszett, bár még nem igazán értettem, inkább éreztem, és lelkesedni kezdtem érte. Amikor hazajöttem, tettem egy fogadalmat, hogy minden nap lejárok az oratóriumba, és tényleg, hosszú évekig minden nap itt voltam az oratóriumban.

Miért választottad az egyetemen az olasz szakot? Mélyebben érdekelt az olasz nyelv, kultúra?

Azért választottam az olasz szakot, mert már kiskorom óta az Internek szurkoltam. Egyszer bekapcsoltam a tévét, egy Inter–Lazio UEFA kupadöntő ment és az Inter nyert 3–0-ra. Akkor nagyon megszerettem ezt a focicsapatot. Hetedikos koromban iskola mellett zongorázni jártam, amit viszont nagyon nem szerettem. Nálunk ugyanis az volt a szabály a családban, hogy mindenki játszott/játszik valamilyen hangszeren. Az egyik zongorórán kifakadtam a tanárnőnek, hogy én nem szeretek zongorázni, focizni szeretnék. Azt mondta, beszél a szüleimmel, akik azt mondták rendben van, de a foci mellett kell választanom magamnak egy olyan tevékenységet, amivel nevelődök. Apukám kitalálta, hogy ügyis állandóan az olasz meccseket nézem, akkor tanuljak olaszul. Be is irattak egy nyelviskola-ba, ahol én voltam a legkisebb, nem tudtam semmit, a többiek nyelvtudása sokkal komolyabb szinten volt, viszont a gimnáziumban már nagyon jól ment az olasz. Részt vettem cserediák programokban, az érettségizőkkel pedig elvittek Torinóba. Bár jelenleg a diplomámmal taníthatnék is iskolákban, sőt gyakran megkeresnek a fiatalok vizsgák előtt, hogy segítsék nekik, de nem szeretnék tanítani.

Miért? Hiszen Don Bosco is tanította a

fiatalokat, nevelő volt.

Igen, Don Bosco nevelő volt, de nem tanár. Ezt nagyon húzzuk alá! Ezzel nem azt akarom mondani, hogy nincs szükség tanárookra, dehogy! Csak azt, hogy nem nekem való, nem áll közel a szívemhez, anyagot átadni, ismeretet terjeszteni nem motivál. Viszont az sokkal inkább, hogy neveljem az embert, formáljam a személyiségét. A próbatanításom alatt például azt kifogásolták, hogy én a szüneteket a diákokkal töltöm a tanteremben vagy az udvaron, nem pedig a tanárban. Ez távol áll tőlem, az a 45 perc, ami alatt le kell adni az anyagot, az iszonyatosan szoros tempó, olykor kissé irreális, bürokratikus elvárások a tanárokkal szemben nem vonzóak számomra. Egészen más, amikor valakivel spontán leülök beszélgetni, bármilyen informális körülmények között. Például a kollégium műfaj már szimpatikusabb számomra, de az oratórium a csúcspont, csak hát ez ma nehéz, mert Don Bosco idejében a fiatalok vele éltek, rá voltak utalva, az étel, a szállás nagy vonzerő volt, Don Bosco személyén kívül is. Ma bejönnek a gyerekek az oratóriumba, eljátszogatnak két-három órát és hazamennek. Nehéz ezalatt maradót alkotni.

Nem csak szalézi animátor voltál/vagy, hanem hosszú ideig vezetted az óbudai szalézi animátor közösséget. Hogyan élted meg ezt az időszakot?

Életem egyik legszebb időszaka volt. Azért szerettem, mert felelősként ráhatásom lehetett a többiekre, de nem gyakoroltam rájuk nyomást, hanem motiváltam őket, egymást lelkesítettük. Óbudán abban az időben minden nap volt oratórium. A pénteki oratóriummal kezdődött. Láttuk, hogy nyáron a táborokban mennyi gyerek van, hétköznapi pedig csak egy-kettő lézeng, ezért megkértük az akkori igazgatót, hogy mi lehessünk a felelősei ennek az alakomnak. Volt, amikor száz fiatal volt az udvaron. Nagyon jó csapat alakult ki, bátor csapat, a leghivatottabb, legcéltudatosabb közösség, akikkel valaha dolgoztam. A gimnáziumi éveimet ebben a közegben töltöttem.

Az egyetem utolsó évében kezdted el a Szalim irodában dolgozni. Hogy lett belőled irodavezető?

Albert van Hecke atya, akkori tartományfőnök behívott az irodájába, hogy elbeszélgessem velem. Azt mondta, hogy keresnek egy embert, aki az ifjúsági munkát koordinálja, és látta, hogy Óbudán milyen munkát végeztem, így rám gondolt. Egyből igent mondtam, de az első három hónap csak próbaidő volt, utána kértem, hogy a nyarat hadd töltsen

szabadon. Miután igent mondtam, ki is írtam a facebookra, hogy elkezdtem a világ legjobb munkahelyén dolgozni, vagy valami ilyesmit. Lett egy irodám, ami bázisként üzemelt, és már reggeltől kezdhettem azt csinálni, amit szeretek.

Az öt év munka során mi volt a legnehezebb és mi a legszebb számodra?

A legnehezebb ennek a munkának a felépítése volt. Eleinte nagyon nehéz volt szabadon tevékenykedni, az első három hónapban sok minden hiányzott, de ez idővel megváltozott. Fontos volt, hogy a Szalim önálló legyen, de egyben mégis a tartomány része, az egyik karja...vagy szíve? A Szalim kiépítése során nagyon jó stábbal dolgoztunk, akik közül külön kiemelném Marsiczki Rolandot, de persze voltak sokan mások is. A legszebb volt az egészben a számos kapcsolat, hogy nagyon sok helyre eljutottam, nagyon sok emberrel találkoztam. Azóta is hívnak sok helyre.

Nem csak a magyarországi Szalimban tevékenykedtél, hanem az európai Szalimnak is fontos szereplője voltál. Oda hogy kerültél be?

Az első nemzetközi találkozó, ahol voltam, Brüsszelben volt, ez volt az európai Szalim második találkozója a megalakulás után. Andrásfalvy János atya volt akkoriban a Szalim felelőse Magyarországon, és ő küldött ki engem erre az eseményre. Utána minden évben mentem, ezzel is beutazhattam Európát, és talán mert már hosszú ideje tagja voltam ennek a társaságnak, annak ellenére, hogy nem is nagyon szóltam bele az ott folyó dolgokba, 2009-ben megválasztottak elnöknek. Mindennek, így ennek is megvoltak a szépségei. Itt is ki-

emelném a találkozásokat, utazásokat. Rómába, a szalézi rendfőnökségre már szinte hazajártam, mind a két rendfőnökkel, Chávez és Artime atyával is személyesen tudtam találkozni, beszélgetni. Soha nem felejttem el az első találkozást don Chávezzel. Remegő lábakkal álltam az irodája előtt. Kijött, bekisért és 45 percen keresztül beszélgettünk. A beszélgetés végén kértem, hogy mondjunk el három Üdvözlégy Máriát a magyar fiatalokért. Miután kijöttem, a titkár azon viccelődött velem, hogy miről beszélgettünk ilyen sokáig, mert általában 10–15 percnél tovább nincs bent nála senki. Artime rendfőnökkel egy ebéd alatt találkoztam először. Az asztaloknál minden hely foglalt volt, csak mellette volt hely. Odamentem, hogy leülhetek-e mellé, természetesen igent mondott és együtt ebédeltünk, beszélgettünk. Csak arra emlékszem, hogy Puskásról volt szó...

Az életem során mindig voltak olyan szaléziak, akik kinéztek maguknak, nyakon csíptek, és évek múltán is beszélgettünk, írnak nekem, keresnek, érdeklődnek, hogy alakul az életem, és jó érzés, hogy tényleg nyomon követik a sorsomat. Ezek is olyan kapcsolatok, amiket a

Szalimnak köszönhetek.

2015 áprilisában megváltál szeretett munkahelyedtől és új kalandok elé néztél. Miért döntöttél a munkahelyváltás mellett?

2014 tavaszán új lakásba költöztem, amit magamnak kellett fenntartanom, és olyan lehetőségek után kellett néznom, ahol nem az volt a kérdés, hogy kijövök-e a fizetésemből a hónap végéig. Ezért döntöttem úgy, hogy váltok, de egyben megígértem, hogy a szaléziakat sosem hagyom el, és mindig segítek mindenben, amiben tudok, ha hívnak. Először egy számítástechnikai céghez kerültem, majd sikerült felvételt nyernem a világ egyik legjobb légitársaságához, ahol a mai napig dolgozom. Nagyon szeretem, mert jó munkatársaim vannak, jól teljesítek és megbecsülik a munkámat. A gondviselés itt is mellettem állt, hiszen ennek köszönhetően sikerült eljutnom idén márciusban Kolumbiába, Kubába és a Dominikai Köztársaságba, ahol egykor magyar misszionáriusok tevékenykedtek.

Nagyon sok szalézi ifjúsági program a te nevedhez köthető, elsősorban a Szalézi PartFesztivál. Miért érzed ennyire magadénak ezt a programot?

Azért fontos számomra, mert az elmúlt öt év alatt ez volt az egyetlen olyan program, amely során a Szalim túl tudott lépni saját határain, hiszen a PartFesztiválra érkezők kétharmada olyan fiatal volt, akik érdeklődtek a szaléziak iránt, vagy egyszerűen megfogta őket az, hogy egy egyházi szervezet, mozgalom mennyire tud élni a mai világban. Ennek a programnak az volt az értéke, hogy a szalézi fiatalok át tudták adni a lelkeséget a többieknek, ezáltal mi is sokat gazdagodtunk, és átléptük a szalézi intézmények határait Magyarországon. A másik kincse a fesztiválnak a 18 éven felüliek megszólítása, hiszen az oratóriumok nagy része csak az általános iskolai korosztállyal foglalkozott, ami nem baj, itt viszont a színvonalat próbáltuk emelni egy magasabb korosztály számára, ami szerintem sikerült. Ebben az irányban a Szalimnak nagyon nagy jövője van, hogy ne csak foglalkozzunk, hanem minőségileg foglalkozzunk az egyetemista, munkakezdő fiatalokkal.

A PartFesztivállal anélkül, hogy feledtük volna az értékeket, megmutattuk, hogy a világ, amiben élünk, nem alaptól rossz és elítélendő, hanem számos értéket hordoz, és egy kereszténynek nem kell elhátárolódnia ettől, hanem éppen, hogy bele-
rongyolnia a közepébe és átítatni, szaléziasítani, megszentelni kell azt. Az előadók részéről abszolút pozitív vissza-

jelzéseket kaptunk, megragadtuk az általuk közvetített értékeket és a mai napig barátként találkozunk egy-egy koncerten.

A három Szalézi PartFesztivál alatt mik voltak azok a pillanatok, amikor azt mondtad: „Na, ezért megérte csinálni!”

Számomra személyesen, mint Marci számára a közös rappelés az Animal Cannibals-al és a közös éneklés az Ocho Macho-val egy éltre szóló élmény marad. Mint felelős szervező viszont az az érzés, amikor az első fesztiválon a második nap után jöttem ki az irodából, ahol addig az adminisztrációs feladatokkal voltam elfoglalva, körbenéztem, és nem hittem el, hogy eljutottunk arra a szintre, hogy nem egy-két ember látja át az egészet, hanem egy fiatalokból álló háló dolgozott ezért a rendezvényért. És azok a pillanatok, amikor ki kellett állni a fiatalok elé, nem csak az aznapi programot hirdetni, hanem mondani nekik valami pluszt. A harmadik pedig, az előadók, zenekarok

visszajelzése, hogy ők is megéreztek valamit ebből a lelkeségből. Helyet, teret kell adni egy PartFesztiválnak Magyarországon. Látom a törekvést a magyar Egyházban, de sajnos az igény a fiatalok részéről nagyobb, mint amit az Egyház nyújtani képes. Ez csak azért probléma, mert mások viszont profi módon felajánlják a kevesebbet, mi pedig a sokat nem tudjuk „eladni”. A mai fiatalokhoz mai nyelven kell szólni, ez alapvető kommunikáció. Nekünk nagy kincsünk van, de még nem találjuk a nyelvet.

Nem fogant meg benned soha a gondolat, hogy szalézi szerzetes legyél?

Ez végigkísért az egész életemen át, sokszor nagyon közel álltam hozzá, de azért nekem az mindig nagyon kellett, amikor esténként felpattantam a biciklimre és hazatekertem. A munka nem kényszerítet rá a döntésre, többször mondtam, hogy ha aláíratnának velem egy szerződést, hogy életem végéig fiatalokkal foglalkozhatok, akkor szó nélkül aláírnám de hogy szerzetes, azt nem tudom. Én most is szaléziként élem az életem, aki egy kicsit is belekóstolt ebbe a légkörbe, az akárhova megy, mindenhova ezt a lángot viszi el.

Bár sablonos kérdés, de hogyan képzeled el magad tíz év múlva?

Sehogy, fogalmam sincs.

Család, feleség, gyerekek?

Érdekes, soha nem vágytam saját gyerekekre. Sok gyereket az oratóriumból nem saját gyermekemnek, de nagyon közel érzetem magamhoz. Napi szinten beszélgetek velük ma is. Ezek a fiatalok nagyon motiváltak engem, hatottunk egymásra. Értük nagyon sok felelősséget vállaltam, szívemen viseltem a sorsukat. Van egy listám otthon, amin összeírtam az összes gyereket, akivel kapcsolatba kerültem, többszáz fiatal. Jelenleg nagyon élvezem a szabadságot az életemben, hogy egy picit többet megengedhetek magamnak.

Van-e olyan dolog, amit megváltoztatnál vagy megbánnál az életben?

Érdekes, de nincs. Úgy érzem, hogy eddig engem az Isten mindig a tenyerén hordozott. Szalézi animátorként, vezetőként mindig éreztem egy elhivatást, ami magasabb, nagyobb nálam, és mentem a megérzéseim után. Mindig érzetem, hogy én csak végrehajtok egy felsőbb utasítást. Azért sem változtatnék semmit, mert nagyon szép volt így, a foglalkozás az emberekkel, a sok utazás, és most azért imádkozom, hogy megtaláljam a helyemet, azt, hogy hol van rám szükség.

Az örömmel végzett feladat ajándéka

Úgy gondolom, hogy sokszor hallunk szép és nagy szavakat a legszegényebkekről, azok felkarolásáról, adományokkal és gyűjtésekkel próbálunk segíteni nekik. De kik is ők valójában? Célhoz érhet egy „személytelen” segítség? A testet bizonyára eléri az adományunk...

Néhány tapasztalatot szeretnék leírni egy Sajó-parti kis falu iskolájáról, barakk jellegű roma telepéről. A szépen bedobozolt ajándékokat karácsonykor évről-évre itt is mindenki megkapja. Nem ez itt a probléma, és senki ne értse félre a mondandómat. Szívből tisztetem az adakozó kezeket, amelyek jobba akarnak tenni egy számukra ismeretlen világot. De a jót jól is kell tennünk. A találkozások kultúráját kell ápolnunk. Megismerni az életfelfogást és elfogadni a reakciókat, mindennél nagyobb adományt jelent a szegények számára! Igaz adomány, amikor az időnkéből és a szeretetünkből juttatunk Nekik.

Ugyanakkor szembe is kell néznünk a számunkra furcsa reakciókkal. Düh, sértettség és lenézettség lehet a válasz. Ezeknek a nincstelen embereknek egy menekülési útvonalluk van, az pedig a harag, az indulat, amellyel nem adják ki önmagukat. Nem vallják be, hogy nincs anyagi – és érzelmi – tartalékuk, fölöslegesnek érzik magukat, mert csak könyörületből kaphatnak szépet és jót. Azt is

természetesen gyorsan felélik, hogy újabbak kicsikarásával érezhessék: mégiscsak számítanak valamit. De tudjuk, ez nem mehet így a végletekig. Mégis, hiszem, hogy odafigyeléssel, egyéniségünk odafigyelésével lassan szép gyümölcsöket szedhetünk. Nem kell kapkodnunk nagy eredmények után. Félő ugyanis, hogy ezek a várva-várt termékek éretlenül kerülnek leszüretelésre.

Az általános iskola alsó és felső osztályában tanítok hittant, több-kevesebb sikerrel. Az alsós osztályokban igazán nincs fegyelmi probléma. A gyerekek alapjába véve szófogadóak. A legfontosabb számukra az elfoglaltság, amit színezőkkel, mesefilmekkel, PPT-vetítésekkel igyekszek megoldani, de állandóan beszélünk egymással, érdekelnek apró gondolataik, és olykor csodálom éleslátásukat is.

A felsős osztályok már egy igazi kihívás! Létszámukat tekintve minden csoport húsz fő, vagy afölötti létszámmal működik. Itt is a figyelemmel és a fegyelmezettséggel vannak a legnagyobb gondjaim. Figyelemhiányos hiperaktivitásként

lehetne meghatározni azt a sok izgó-mozgó viselkedést. Módszereim itt is az alsós mintát követik, de már komolyabb formában. A lényeg, hogy mindig kedvesen, nyugodtan szóljak. A megelőző módszer alkalmazása igazi kihívás egy ilyen méretű agresszivitáshoz szokott közegben. A durvaságok, verekedések, óra alatti szóbeli atrocitások mellett kell alkalmaznom azt a nyugodt hangnemet, amire nem sok vevő van. Mégis érdemes ezzel próbálkozni. Bár a folyamat időigényes, a gyermek mégis érzi, hogy nem akarok erővel, izomból végiggázolni a gondján, helytelen viselkedésén, hanem egy olyan megoldásra törekszünk, ami neki is jó. És ha szokatva van a jószághoz, akkor a megfelelő válasz is megérkezik lassan.

Úgy érzem, egy jószívű „falkavezérnek” kell lennem. Az órák alatti ütközések pillanatok alatt elmúlnak a szünetekben, és átveszi helyüket a segítőkészség, a huncut és kedves beszélgetés, érdeklődés. Ölelések, pacsik és olykor egy-egy templombéli találkozás is összejön. Szívesen vagyunk együtt más iskolai rendezvényen, sportolási alkalmon.

Megtapasztaltam: ha erővel, tekintéllyel akarok megoldani dolgokat, az valóban nem megy. Általuk nem áramlik a szeretet, ami egyébként valóban a megoldás mindenre. És az eredmények? Arról nem tudok mit írni... Az az Úr dolga! ☺ Én örömmel végzem a feladatom, és számomra ez a legszebb ajándék!

„A vakáció legyen pihenés, de elfoglaltság is:
üdüljön fel a test, de ne szenvedjen kárt a lélek.”

(Don Bosco)

KEDVES FIATALOK!

Itt a nyár, és a nyári táborok ideje, amikor a szaléziak rátok várnak Pélföldszentkereszten, hogy a vakáció néhány felejthetetlen napját együtt töltsék veletek.

SZALÉZI MINISTRÁNSTÁBOR 2016.

Mint 1994 óta minden évben, a Don Bosco Szaléziak idén is megrendezik tartományi ministránstáborukat Pélföldszentkereszten, július 12–16. között, ahová várják a 10–16 éves fiú ministránsokat. Mindenkit szeretettel várnak, aki szeret az oltár körül szolgálni és vidámságban, versengésben, feladatokban, lelkiségben gazdag hetet együtt tölteni ministráns társaival és a szaléziakkal. Nem csak szalézi házakból érkező ministránsokat várnak, bárki jöhet, aki szívesen ministrál!

A tábor mottója:

„Te vagy a világ világossága! - Mutasd meg az utat!”

Időpont: 2016. július 12–16. (kedd-szombat)

Részvételi díj: 3000 Ft (a Don Bosco Alapítvány támogatásával).

Várjuk a fiú ministránsok jelentkezését 10–16 éves korig, akiket egy-két idősebb vezető is elkísérhet.

Jelentkezni lehet csapatban vagy egyénileg a ministranstabor.sdb@outlook.com e-mail címen július 8. (péntek) 12 óráig.

BOSCOFESZT 2016.

A Szalim ismét hív minden 14–18 éves fiataalt egy felejthetős nyári kalandra! Örömmel, tisztelettel, lelkesedéssel meg miegymással jelentjük: Idén is megrendezésre kerül Pélföldszentkereszten a BoscoFeszt, a szalézi táborfesztivál!

Ez egy nyári program, mely tábor és fesztivál is, hiszen a sokrétű programkínálatból Te választhatod ki mi az, amin igazán részt szeretnél venni.

Mottónk: „Éld az életed, de tudd a lényegét!”

Ha ezen a nyáron sem szeretnél kimaradni egy felejthetős szalézi nyári élményből – sok régi és új baráttal, játékkal, imával, mókával és kacagással egy gyönyörű környezetben –, akkor itt a helyed! Várunk Téged!

Kinek? 14–18 éves fiataloknak.

Mikor? Július 18–22 között.

Hol? Pélföldszentkereszten.

Részvételi díj: 7000 Ft.

Jelentkezési határidő: 2016. július 4.

Amit hoznod kell: a hálósákad, a jókedved és a kedvenc fürdőruhád. :)

További részletekért látogasd meg a szalim.hu/ boscofeszt/ weboldalt és kövess minket a Facebookon!

ANIMÁTOR TALPALÁVALÓ

VAN DER MEER DORKÁTÓL

SOSE TUDHATOD, KIRE VAGY HATÁSSAL...

Nektek is van olyan élményetek, ugye, hogy valahol megszólal egy zene, vagy hallotok, olvastok egy verset, történetet, láttok egy filmet és úgy érzitek: ezt nekem írták, ez nekem szól. Vagy mondanak rólunk valamit, ami visszajut hozzánk, és jól esik, erőt ad a továbbéléshez. Ilyenkor máris rohannunk a barátokhoz, hogy: „Hé, ezt figyeljétek!”, már kapcsoljuk is be a számot (mert persze azonnal rákerült a telefonra), küldjük a linket, felolvassuk a verset, megkérdezzük tőlük: „Tényleg ilyen vagyok?” Boldogan nézünk rájuk, hogy „Ugye, érted?” Mivel pedig ők a barátaink, azt mondják: „Persze...”

Aztán eljön az a pillanat is, hogy valami olyan dolog ér minket másokon keresztül, ami elszomorít, elkeserít minket. Ilyenkor kisírjuk magunkból, hogy: „Képzeld, azt mondták rám, hogy ilyen meg olyan vagyok... Nem is vette észre, nekem ez milyen rosszul esett... Viccet csinált abból, ami nekem annyira fontos...” stb. Vagy egy szomorú gondolat talál meg bennünket a fentebb említett módon. Elgondolkodunk rajta, vajon mi látjuk rosszul a világot, magunkat? Hát akkor mégis merre kéne menni, mit változtassunk? Megáll a világ, felfordul az élet. Pedig sokszor észre sem vesszük, hogy mi is ilyen visszajelzések vagyunk mások számára.

Nemrégiben egy elég különös élményem volt ezzel kapcsolatban, hál' Istennek nagyon pozitívan sült el, pedig eleinte nyűgnek indult az egész. Édesanya egyik barátnője súlyos beteg volt, szegény, azóta meg is halt. Szerencsémre ott lehettem velük az utolsó pár hétre, de persze a munka és iskola mellett sokszor úgy volt vele az ember, hogy: „Jaj, még anyát is fel kell hívni, hogy van, mi a helyzet...” – egy olyan dologról kell vele beszélni, amit nem értek, tehát jobb nem is foglalkozni vele. De sokszor van ez így!

Egyik alkalommal, két rohanás között, gondoltam, küldök neki valami versfelét, az elég is lesz, ki van pipálva mára ez is. Kutyafuttában beírtam az első gondolatot a google-ba és az első kép, amit kidobott, már ment is. Egy héttel később, amikor komolyra fordult az élet, és együtt virrasztottunk a betegágy felett, láttam, hogy ki van rakva a kép a falra. Kérdeztem, hogy-hogy itt van? Ekkor édesanya elmesélte, hogy amikor megkapta, annyira megörült neki, hogy rögtön kinyomtatta, kitette a falra. Azóta az a kép és rövid ima jelenti a barátnője számára a reményt.

Na, puff! Jól fejbekólintott ez a mondat. Rettenetesen éreztem magam. Eszembe jutott, vajon hányszor telik el nap, hogy mondunk vagy csinálunk valamit, ami kihat másokra és mi észre sem vesszük? Hányszor van az, hogy nem értjük, miért esik rosszul a másiknak valamelyik félmondatunk? Annyival többet foglalkozunk saját magunkkal, apró-cseprő marhaságainkkal, és annyira büszkék vagyunk, amikor teljesen átlagos, mindennapi kötelességeinket teljesítjük, hogy észre sem vesszük, ennél mennyivel több az élet.

Napokig gondolkodtam ezen, munka közben is. Ha emberek között dolgozol ez a jelenség kivédhetetlen. Folyton véleményt nyilvánítnak, beleszólunk, irányítani, segíteni próbáljuk a körülöttünk lévőket. Jó szándékból időnként olyanok vagyunk, mint az elefánt a porcelánboltban. Ha a saját kis világunkat külső szemmel próbáljuk megvizsgálni, rögtön kiviláglik, hol vannak benne a lyukak, hol vannak a hangsúlyaink és merre visznek minket.

Vegyük csak végig egy kis szeletét az életünknek! Animátorok vagyunk. Gyerekek, fiatalok között mozgunk, beszélgetünk

velük. Mi határozzuk meg, hogy az oratóriumban mivel találkozhatnak. Kis idő, amit együtt vagyunk, mégis sokuknak az a mérce, amit tőlünk hall, lát. Utánoznak minket, abba az irányba állnak be, amit mutatunk nekik. Bele sem gondolunk sokszor, ennek hosszú távon milyen hatásai vannak. Egyrészt, a környezetet mi alakítjuk, a zenéket, a témákat, játékokat, filmeket többnyire mi határozzuk meg. Legtöbbször az nyer, ami minket érdekel, és legtöbbször mázlink van, és jól sült el a dolog. Másrészt pedig, amennyire nekünk fontos, amennyi időt foglalkozunk felkészülés gyanánt vele, olyanok lesznek a programjaink. Az alapötlettől a megvalósításig hosszú az út, mégis, hányszor történik úgy, hogy maximum fél órába belesűrítjük az egész folyamatot, vagyis rögtönözünk. Ha mázlink van, ez is jól sült el, nem tűnik föl, a gyerekeknek jó élményként marad meg.

És ez csak a szervezés, mert ott van a jelenlét is. Sokszor halljuk a képzésen, hogyan szóljunk hozzájuk, vegyük észre őket, figyeljünk oda rájuk, kérdezzünk, beszélgessünk, lehetőleg mindenkiel, mosolyogjunk, ne látsszon rajtunk a feszültség, ne a társainkkal, hanem a ránk bizottakkal foglalkozzunk. Nagy elvárás, sok gyakorlatot igényel. És még így is előfordul néha, hogy nem jön össze száz százalékig. Nem baj, emberek vagyunk, egy nagy adag másik élettel is. Ha mindent megteszünk, fentről hozzáteszik a maradékot.

De fontos esténként végiggondolni, mi is történt. Kinek mit és hogyan mondtam? Hányszor vettem közben kézbe a telefont, ülttem le és hagytam, hogy peregjenek mellettem a lehetőségek? Vajon előre vittem-e a körülöttem lévőket? Többek lettek-e általam? Ha nem, holnap hogyan csináljam másként? Nehéz úgy, jó mélyre le tud nyomni időnként a szigorú önértékelésünk... Ilyenkor nem árt, ha valakivel megosztjuk ezeket, hátha tud valami olyat mondani, ami helyre billent, hogy aztán újult erővel nekifuthassunk még egyszer.

Mindenesetre érdemes szem előtt tartani, hogy jelek vagyunk a világban, sosem tudhatjuk, hogy egy fél szó, egy mozdulat, egy mosoly, egy üzenet kinek mit jelenthet.

Imádkozzunk érte, hogy észrevegyük ezt, és ezzel a felelősséggel tudjunk élni a világban!

És mi volt a félévről vett üzenet, ami életben tartott valakit pár napig, amíg mindenki el tudott tőle búcsúzni? Íme:

ISTEN TENYERÉN.
ÉLETEM OTT VAN
ISTEN TENYERÉN
AZÉRT NEM FELEK ÉN,
BÁRMI FÁJ NEKEM:
MOSOLYOG A SZEMEM.
SZÁZ JAJSZÓ KÖZÖTT IS
BIZOM VAKON,
HÍTEM FEL NEM ADOM!
RÁMTÖR HET VADUL
EZER BAJ VESZÉLY:
ISTEN IGY SZÓL: NE FÉLJ!
MIÉRT IS MITŐL IS
FELHETNEK ÉN:
AZ ISTEN TENYERÉN!?

Posztnovíciátus

Vajon egy fiatal szalézi szerzetes, aki arra készül, hogy örökre szalézi legyen, a mindennapokban konkrétan mit csinál, hogy telik az élete? Szívesen írunk erről Rómából, a Szent Tarcízusz Nemzetközi Szalézi Házból, hogy milyen itt azt életünk, mit csinálunk a posztnoviciátusban.

De mit is jelent az, hogy posztnoviciátus?

A posztnoviciátus a noviciátus utáni két-éves formációs időszak. Bár a noviciátusi év végén fogadalmat téve szalézi szerzetesek lettünk, még sokat kell formálód-nunk. Ezért két éven keresztül filozófiát tanulunk, ezzel is elmélyítve Isten-keresésünket, Vele való kapcsolatunkat. Annak ellenére, hogy a fő hangsúly a tanulmányokra van helyezve, mégsem ez az egyetlen összetevő, ami jellemzi az életünket. A lelki élet, ami mindennek az alapja, az emberi fejlődés, a közösségi élet, az oratóriumi tevékenységek stb. mind fontos összetevői.

A szalézi posztnovicius élete dinamikus, szinte a nap minden percét leköti valamilyen tevékenység. Mondhatnánk vice-lődve, hogy mi egész évben „roratéra” járunk, mert minden nap reggel 6.20-kor szentmisével kezdjük a napot. A reggeli imádságok és a reggeli után kisbuszokkal megyünk a Pápai Szalézi Egyetemre, ahol délelőttönként óráink vannak.

Visszatérve, az ebéd után rekreáció következik, amely során a közös játék és sport által kikapcsolódunk. Délután 16 órától újra visszatérünk a könyvekhez, tanulás következik egészen 19 óráig. Ezután vesperás, vacsora és egyéb esti tevékenységek. Az estéinket különböző módon töltjük: lectio divina, közösségi játékos est, hivatástörténetek megosztása, személyes beszélgetések, filmvetítés, csocsóbajnokság stb.

A hétvégéknek is megvan a maga ritmusa, akkor sem áll meg az élet, sőt! Szombat délelőtt a formációkhoz kapcsolódó óráink vannak. Ezután van egy kis szabadidő az ebédig. Ebéd után kis csoportokban (3–4-en) indulunk különböző oratóriumokba, ahol a helyi közösséggel együtt munkálkodunk: hittanóra, csoportvezetés, jelenlét az udvaron a fiatalok között stb. Vasárnap este hazaérve szent-ségimádásban helyezük magunkat Jézus

elő, rábízva magunkkal együtt a fiatalokat, animátorokat, szaléziákat, mindenkit, akivel találkoztunk.

Sok félelemmel, kérdéssel indultunk el otthonról: milyen lesz a noviciátus, hogyan sikerül majd kommunikálni olasz nyelven, beilleszkedni egy teljesen más kultúrába távol az otthontól, stb. A sok szép tapasztalat és kegyelem után viszont, amit megéltünk, csak hálát tudunk adni a Gondviselésnek ezekért az éve-kért. Nagy lehetőség ez számunkra, hogy itt lehetünk Olaszországban, a szalézi karizma szülőhelyén; Rómában, ezzel az értékekkel teli városban; a katakombák-nál, ahol az őskeresztények vértanúságuk árán megvallották hitüket. Rábízva magunkat Istenre minden nehézséget leküz-dünk, minden krízis, amit átélünk, arra készítet bennünket, hogy a mélyre evez-zünk. Külön köszönetet mondunk Giovanni Barroero atyáért és atyának. Ő tíz év magyarországi missziós szolgálata után itt él velünk, és mint a Magyar Tar-tomány egy kihelyezett bástyája segít nekünk.

Mindenkit buzdítunk, főként a fiatalokat, hogy ne féljenek válaszolni Isten hívására, bármilyen hivatásról legyen is szó! Mindenkinek van hivatása, a Jóistennek

mindenki számára van terve! Amikor válaszoltunk Isten hívására és elindul-tunk ezen az úton, bármilyen nehézségek is adódnak, úgy éreztük, hogy megtalál-tuk a helyünket a világban. Ezt kívánjuk mindenkinek!

Sanyi és Péter

A Rómában szerzetességre készülő magyar fiataljaink: Kovács Sándor, Nagy Ágnes, Juhász Márton, Skribanek Helga és Tóth Péter.

1872. JANUÁR 29-ÉN DON BOSCO PARANCSÁRA DON PESTARINO ÖSSZEHIVTA A SEGÍTŐ SZÜZ MÁRIA LEÁNYAIT, AKIK MÁR 27-EN VOLTAK, HOGY VALASSZANAK MAGUKNAK ELŐLTJÁRÓT.

21 SZAVAZATTAL A 27-BŐL MAZZARELLO MÁRIÁT VÁLASZTOTTÁK MEG.

NEM, ÉN NEM VÁGYOK ERRE ALKALMAS. DON BOSCO TUDJA EZT.

ÉS DON BOSCO DÖNTÖTT.

MAZZARELLO MARIA ELVEZI A BIZALMATOKAT, HALGASSATOK TEHÁT RA ÉS ENGEDELMESKEDJÉTEK NEKI. MOSTANTÓL FOGVA Ő LESZ A "VIKÁRIA", MERT A TI VALÓDI IGÁZGATÓKOTOK A MADONNA.

1872. AUGUSZTUS 5-ÉN AZ ELSŐ 15 FIA NŐVÉR FELÖLTÖTTE A SZERZETESI RUHÁT ÉS ISTEN ELŐTT ÜNNEPELVES FOGADALMAT TETTEREK, HOGY TISZTÁN, SZEGÉNYEN ÉS ENGEDELMESÉN FOGNAK ÉLNI.

A HALÁL ELŐSZÖR 1874. JANUÁR 29-ÉN KOPOGTA-TOTT A NŐVÉREK AJTÁJÁN.

MEGHALT MARIA POGGIO. FIATAL, VIDÁM, MINDIG SZOLGÁLTATKÉSZ ÉS ÁLDOZATOS BETEGÁPOLÓ VOLT. EZEN A TÉLEN SOKAT FÁZOTT ÉS ÉHEZETT. CSENSEN TÁVOZOTT, SENKIT SEM ZAVART.

DE EBBŐL A HALÁLBÓL AZ ÉLET MAGJA SARJADT. SOK LEÁNY JÖTT ITÁLIA MINDEN TAJARÓL, KESZEN ÁRRA, HOGY AZ ÉLETÜKET A SZEGÉNY LEÁNYOKNAK SZENTELJÉK.

1876. FEBRUÁR 9-ÉN, HÓVI-
HARBAN AZ ELSŐ HÁROM
NÖVEK ELINDULT
MORNESEBŐL.

MENJETEK
VALLECROSIÁBA,
A LIGURIAI TENGERT-
PARTON, ES NYISSATOK
OTT EGY ORATORIUMOT
ES EGY ISKOLÁT A SZE-
GENY LEÁNYAOKNAK. EZ
LESZ AZ ELSŐ RÜGY,
AMELY AZ FMA FÁJÁN KI-
PATTAN. HOZZON BŐSE-
GES GYÜMÖLCSÖT!

A KÖVETKEZŐ ÉVEKBEN A NÖVÉ-
REK, DON BOSCO BATORÍTÁSÁRA
ISKOLÁKAT ES ORATORIUMOKAT
ALAPÍTOTTAK TORINÓBAN,
BIELLABAN, ALASSIOBAN,
MONFERATÓBAN, LANZO TÖR-
NÉSÉBEN, SESTRI LEVÁNTÉBEN...

EZEK
A "DON
BOSCO NÖVÉREK",
EPPEN ÚGY TESZIK
A JÓT A LÁNYOK
KÖZÖTT, MINT
A SZALEZSIK
A FIÚK KÖZÖTT.

DON BOSCO PRÓFÉTAI SZAVAKKAL
MONDTA EL NEKIK, MI LESZ A
TOVÁBBI SORSUK:

OLYAN SOK KISLÁNY
JÖN MAJD HOZZATOK,
HOGY MÁR NEM FOGJATOK TUDNI,
HOVÁ TEGYETEK ŐKET, ES NAGYON SOK
LEÁNY AKAR MAJD CSATLAKOZNI
HOZZATOK. EGY VIDÁM,
ÉLŐ EMLEK LEGYETEK MARIA,
A KERESZTÉNYEK SEGÍTSÉGE
SZÁMÁRA.

AZ 1869/70-ES ÉVEK AZ EGYHÁZ ES ITÁLIA
SZÁMÁRA RENDKÍVÜLIEK VOLTAK: AZ I. VA-
TIKANI ZSINAT ES RÓMA ÉLFOGLALÁSA AZ
OLASZ CSAPATOK RÉSZÉRŐL.

EGY
ALAPVETŐ
KÉRDÉSRE KELL
FELELNÜNK:
"VAJON A PÁPA
TÉVEDHETETLEN?"

A TANÁCSKOZÁS 1870.
JULIUS 18-AN ZÁRULT
A KÖVETKEZŐ MAGYA-
RAZATTAL: AMIKOR A
PÁPA, MINT AZ EGYHÁZ
PÁSZTORA SZÖL,
TÉVEDHETETLEN.

EBBEN AZ IDŐSZAKBAN
EUROPÁT SÜLYOS
ESEMÉNYEK RÁZZÁK MEG.
1870. JULIUS 19-ÉN III.
NAPÓLEON HADAT ÜZENT
POROSZORSZAGNAK.
KATASTROFA LETT
BELŐLE. SEREGE
VEGZETES VERESÉGET
SZENVEDETT
SEDANNÁL.

1870. SZEPTEMBERÉBEN RAFFAELE
CARDONA TÁBORNOK 60 000 EM-
BERÉVEL GYÜLEKEZETT LAZIO
HATÁRA MENTEN. RÓMA ELFOGLA-
LÁSA CSUPÁN NAPOK KÉRDESE VOLT.

SZEPTEMBER 20-ÁN REGGEL, AZ OLASZ
TÜZERSEG LÖNI KEZDTE. RÓMA KAPUIT.
9 ÓRA ELŐTT MÁR 30 METERES RÉS
TATONGOTT A VEDŐFALON
A PORTA PIA MELLETT.

HEGYI-
VADÁSZOK,
ELŐRE!

TÍZ KÖRÜL A PÁPA RENDELKEZETT...

NEM AKAROM,
HOGY MIATTAM BÁRKI IS
MEGHALJON. ELRENDELTEM,
HOGY AZ ANGyalVÁRRA
TÜZZÉK KI A FEHÉR
LOBOGÓT.

1116 ÉV UTÁN
AZ EGYHÁZI
ÁLLAM
MEGSZÜNT
LÉTEZNI.

Templom Gondolatok

a péliföldszentkereszti búcsú után

Egy hétközi napon autóval a kanyargós úton Nagysáp felől közeledve Péliföldszentkereszthez nyugodt környezet fogad minket. Gondosan megművelt földek, szembejövő forgalom csak elvétve, majd a távolból egy nagyobb domb, amelynek tetején egy rendezett majorság látszik. A dombbal szemközt egy másik magaslat, amelynek fái közt bújik meg a péliföldszentkereszti kegytemplom, amelyet 1913-ban az akkor Magyarországra betelepülő Don Bosco Szalézi Társasága vett át. Azóta az ő vezetésükkel nyújt lelki és fizikai feltöltődést, megnyugvást az ide zárandóknak, kirándulóknak. Ez a nyugodt kép azonban minden évben megváltozik május második hétvégéjén, amikor már a majorsági dombon nagy a nyüzsgés-forgás, messziről az egymást érő vásári sátrak, sétáló emberek látszanak és az ideiglenesen felállított színpadról hangos zeneszó hallatszik. A domb aljában, az út mentén többszáz méter hosszan ideiglenes jelleggel négy-öt soros parkolót alakítanak ki, ahol az autók egymást érik. Gyalogosan közeledve a majorság felé nyitott kapuk várnak minden odalátogatót. Továbbhaladva a zárandókhely szépen felújított temploma felé már kevésbé érzékelhető az előző élnkség, de egy-két perc múlva a templomdomb másik oldaláról vurstli zene üti meg a fülünket.

Minden évben ez a látvány fogad. Az idén azonban szembetűnő volt, hogy a templomhoz felvezető úton sétálva, már csak egy-egy emberrel, kisebb csoporttal találkoztam. Egy részük betért a templomba, de többek elkerülve azt, más irányt vettek. Ez miért döbbsentett meg? Mert Péliföldszentkereszt temploma kegyhely! Mi igazolja ezt? „Krisztus keresztjét 350 körül találták meg, darabjait a világ minden tájára szétküldték s így került hazánkba is. A szentkereszti ereklye hitelességét 1735-ben XIV. Benedek pápa igazolta.” (Péliföldszentkereszt, honlap) Ezt megtudhatják azok a nem hívő emberek is, akik csak kirándulás céljából, vagy a búcsú programjaiért látogatnak ide. A Szent Kereszt ereklye és az igényesen felújított barokk templom egy kultúrtörténeti látványosságot is adó élmény. De úgy látszik, hogy ez most nem jelentett vonzó célt az emberek

többségének. A rendház mögötti szalézi sátraknál meg-megállt egy-egy érdeklődő, a munkatársak által felkínált játékot kipróbáló gyermek, de ők a túlóldali sokadalomhoz képest igen kevesen voltak. Megváltozni látszik a búcsú tartalma? A búcsúnak valóban része a felszabadult, örömteli együttlét, de ezt megelőzi a bűnbánati szentgyónás, szentáldozás és szentmisén való részvétel. Kérdezhetik, hogy miért, milyen volt régen?

A „Szalézi történetek” című kötet interjúalanyainak visszaemlékezései alapján már a II. világháború előtt és azt követően, a szétszórás alatt is ismert és sokak által látogatott búcsújáráhely volt. Így emlékezett Krammer Andrásné Marika: „Általában májusban és szeptemberben fenn voltunk Péliföldszentkereszten, gyalog. Az édesapám engem már ötéves koromban a nyakában vitt Csepelről. Itt az volt a szokás, hogy Kecskeméttől kezdve fölfelé, Dabas, Alsónémedi, Soroksár települések zárandokai találkoztak a Soroksári úton, s ahogy ők megérkeztek, a csepeliek is csatlakoztak hozzájuk... Őriznek a kecskeméti egy nagyon régi zárandokzászlót, búcsús zászlót, melyet az 1990-es évek elején találunk meg Szentkereszten, a padláson. Azt rendbe tették, mert károsodott. Szépen beszövezték, úgyhogy őrzik most is a kecskeméti a visszakerült zárandokzászlót” ... „Nagyon sokan voltunk, a templomba nem lehetett beférni. Szép emlékem, hogy az 1950-es, 1960-as években is rengeteg cigány járt oda. Nagyon nagy tisztelettel vettek részt, és rengeteg zenész cigány is volt közöttük.” (Rózsáné, 2013., 65., 66.) A búcsúra több településről kisebb-nagyobb távolságokról érkező népes zárandoklat érdekes, általam nem ismert esemény volt.

Az évek alatt ez is megváltozni látszik.

Azon az útvonalon, amelyen én érkeztem gyalogos zárandokokat nem láttam. Buszból, személyautóból kiszállókat, Mária tiszteletére szóló éneklőket már igen. Sajnos, közülük is csak elvétve vették első útjukat a templom felé, többségük a szabadtéri szentmise helyszínére igyekezett, a Szentkút és a lourdes-i barlang területére. Itt azonban már megtapasztalhattam valamit a régi átéléssel teli „örömmel érkezéssel”. A kisszámú, 10–12 fős csoportok a Mária szoborhoz érve az éneklést abbahagyták, s mint egy vezényszóra a fejüket és zászlóikat meghajtva, majd azokat az oltár előtti falhoz támasztva mentek ülő-, illetve állóhelyeikre. Ugyanígy cigány származású testvéreink (az idén sokkal kevesebben voltak, mint az előző években), akik a templomban is tiszteletüket tették Mária szobra előtt, majd a lourdes-i barlangnál is, ahová letették a tisztelet virágait és nem szégyelltek érzelmeiket, egyszerűségüket. A szentmisén mindannyian megélhettük annak egységet teremtő, közösségformáló erejét. A befejezést követő sétám vissza a kegytemplomhoz már szomorúbb volt. Kevesen jöttek erre felé, főleg a vásári forgatag vonzotta őket. Miért hiányolom a templomi látogatókat? Mert a templom egy közösségi hely, ahol az Eucharisziát és a mi esetünkben a Szent Kereszt ereklyét őrzik. (Verbényi, Arató, 1988) Kegyhely jellegéből adódik, hogy ide sokan zárandokolnak el, hogy szentségekkel megerősödve, az isteni irgalomban bízva térhessenek haza. Ha a búcsú ezen értékei gyengülnek, akkor a tömeg számára csak egy hétvége jó eltöltésének a célja marad meg. Ott, ahol csak a program a fontos, az igazi értékek elhalványulnak, ismeretlenek maradnak.

Don Bosco emlékirataiban is olvashatjuk, hogy a templom nemcsak az imádság, a szentmise helye, hanem a lelki felkészülésé is. Ez jelentheti a hétköznapi napokra, kiemelkedőbb eseményekre, gyógyuláshoz vezető útra, stb. való felkészülést is. De ehhez Don Boscónak is kellett egy hely, melyet ő a „feliratával együtt álmódott meg: »Hic est domus mea, inde gloria mea.« (Ez az én házam, innen ered az én dicsőségem.)” (Bosco, 2012., 165.)

Nekünk itt van a templomunk, nekünk csak újra és újra megérkezve, alázatos örömmel „használnunk” kell.

Felhasznált irodalom

Verbényi István, Arató Miklós Orbán (1988): *Liturgikus Lexikon. Ecclesia, Budapest*
Bosco János (2012): *Oratóriumi emlékiratok. Don Bosco Kiadó, Budapest*
Rózsáné Czigány Enikő (2013): *Szalézi történetek. Don Bosco Kiadó, Budapest*
www.szentkereszt.szaleziak.hu

A tizedik Magyar Szalézi Tartományi Káptalan

A 10. Tartományi Káptalan Péliföldszentkereszten, a „magyar szalézi bölcsőben” zajlott 2016. március 7–11. között. A jelenlévő tizenöt, aktív szavazattal rendelkező rendtárs mellett a közelmúltban zajlott káptalanokhoz hűen idén is rövid időre hivatalos volt néhány vendég, akik a Szalézi Család valamely ágának tevékenységéről számoltak be. Mások írásbeli, vagy digitális beszámolót küldtek a résztvevők számára.

A káptalan fő témája jelmondat formájában a 27. Egyetemes Káptalan dokumentumából származott: *„Tekintsünk Valdoccóra! Legyen példaképünk az első oratóriumi közösség és a szalézi nemzedék életstílusa!”*

Az imádságos kezdés alatt Havasi József, újraalapító tartományfőnök atyánk mondott buzdító beszédet, majd a délelőtti a szükséges kezdő szavazásokkal folytatódott. A nyitó szentmisét Ábrahám Béla tartományfőnök atya, valamint vikáriusa, Vitális Gábor atya tartotta. A délután és a vacsora utáni időszak is a tartomány jelenlegi helyzetének megismerését segítő beszámolókkal vált teljessé, majd a záró

imádság, kompletórium következett.

A következő napok menetében már előjöttek újabb témák, melyek során a káptalani tagok kielemezték a 27. Egyetemes Káptalan alapvető témáit, melyek: *„1. a Szentlélek misztikusai, 2. a testvériség prófétái, 3. a fiatalok szolgálói”* voltak.

A Don Boscótól tanult, valdoccói oratórium nemzedékének lelkületét szemünk előtt tartva vettük fontolóra korunk kihívásait, amelyekre szalézi válaszokat kell adnunk. Külön téma volt az oratórium lelkisége, a missziós rendtársak jelenléte, a katekézis, valamint a kezdeti és állandó formáció.

A testvéri meghallgatás szellemében mindenki elmondhatta véleményét, gondolatait, ami hozzájárult ahhoz, hogy a tartományfőnök atya és a jelenlévők teljesebb képet kapjanak a tartomány jelenlegi helyzetéről és a jövőről szóló elképzelésekről.

Legidősebb káptalani tagunk, Havasi atya ősoptimizmusával, hatalmas tapasztalatával támogatta, egészítette ki a fiatalabbak szemléletét. A 87 éves kor és a 40 év felé járó legfiatalabb rendtárs közötti

életkori távolság volt a legnagyobb, de ennek az áthidalását is segítették a közös étkezések, a kötetlen beszélgetések. Az időnként elhangzó „aranymondások” üdítő színfoltjai voltak a némelykor elég hosszúra sikeredett vitáknak, beszélgetéseknek.

Külön köszönet illeti a káptalani előkészítésében oroszlánrészt vállaló Depaula Flavio atyát és Nádudvari Géza testvért, valamint Ábrahám Béla atyát, tartományfőnökünket, aki nemcsak káptalanunk alatt, hanem a hétköznapi sűrűjében is átérzi tartományunk egészének gondjait, örömeit, és az előrehaladásáért munkálkodik.

Mire is szolgált ez a káptalan?

Amikor a mindennapok taposómalmában nem látjuk a fától az erdőt, egy ilyen találkozó alkalmat ad arra, hogy lássuk az összképet. Ez a káptalan megerősítette a résztvevőket abban, hogy Don Bosco ma is cselekszik, ő és az első valdoccói nemzedék példájával a jövőben is ösztönzi a magyar Szalézi Családot, hogy válaszokat adjunk posztmodern világunk új kihívásaira.

A 10. Tartományi Káptalan résztvevői Péliföldszentkereszten, a „magyar szalézi bölcsőben”.

P. Mezőfényi József SDB (1911–1969)

Eddig a Szalézi Értesítőben igyekeztem bemutatni a Magyar Szalézi Tartomány jeles egyéniségeit, mondhatnám, a tartóoszlopait. Hála a Jóistennek,, voltak sokan! De nem csak a nagyokra kell emlékeznünk, hanem a hétköznapi, „egyszerű” szaléziakra is. Ők az életükkel, példájukkal tűntek ki, Don Bosco atyánk hű gyermekei voltak, így az ő életüket is meg kell ismernünk és példájukat követnünk. Ezek közül ismertetem meg most Mezőfényi József szalézi atyát.

1911. március 12-én a Szatmár megyei Mezőfényben született. Édesapja Gnánd Pál kőműves mester volt, édesanyja Láng Mária, tizenegy gyermeket hozott a világra. A Gnánd család (József nevét Mezőfényre magyarosította) a keresztyén család szép példája. A kis Józsi már korai gyermekéveiben magába szívta az igazi keresztyén élet szépségét. Olyan kicsi volt, hogy még fel sem érte az oltárt, de már ministrált.

A boldog családi életet megtörte a kegyetlen világháború. Édesapját elvesztette, nagynénje, aki irgalmas nővér, hogy enyhítse a család gondjait, Józsit, és testvérét, Ferit az esztergomtábori árvaházba hozta. Itt ismerkedett meg a később szalézivá vált Koller atyával – akitől, mint mondja, sokat tanult –, és követni akarja őt. Miután Esztergomtáborban elvégezte a polgári iskolát, különbözeti vizsgát tett gimnáziumi tanulmányaihoz és jelentkezett szalézinak. 1927–28-ban Péli-földszentkeresztien volt novícius. Novíciusi éve után ismét visszatért Esztergomtáborba, ahol a gimnáziumi éveket az esztergomi bencés gimnáziumban folytatta, mint bejáró. Mint kispap, gyakorlati évét az újpesti intézetünkben töltötte. Teológiai tanulmányait először az esztergomtábori intézetünkben, majd a péli-földszentkeresztien teológiai főiskolán végezte. 1938. június 19-én Serédi Jusztián bíboros szentelte áldozópappá Esztergomban.

Első papi éveit 1938–43-ig Balassagyarmaton töltötte, közben katonai szolgálatot is teljesített Oroszországban, mint a losonci hadosztály lelkésze.

1943-ban ismét Esztergomtáborba rendelték a polgári iskola hitoktatójának.

1945-ben visegrádi intézetünkben tanulmányi felügyelő, 1946-ban Magyaróvárra kapott beosztást, 1948-ban a Clarisseumba került, mint az újpesti Károlyi Sándor Közkórház lelkésze.

1950-ben, a rendek feloszlata után az újpesti Szent József Plébánia káplánja, 1951-ben kisegítő lelkész Szolnok-Újvárosban. Tíz évig itt apostolkodott. Hívei hamar a szívükbe fogadták. Példáját, apostoli buzgóságát itt ragadta meg Márton Mihály, aki gyermeki szeretettel követte őt. Ezt írta róla: „Állítom, hogy János pápához hasonlóan sugárzott róla a lelkiség, a lelkipásztori lelkesedés, a papi prudentia.” Igazi lelkipásztor volt, aki szerette híveit, különösen a szegényeket. Pénze sohasem volt, a szegények voltak a kincsei. Tanítónő testvére paplant vett neki, és azt még aznap odaajándékozta egy kilenc tagú családnak. Egyik karácsonykor Szolnokon a harangozót is teljesen felruházta. Ez volt a legboldogabb karácsonya – írta a nővére. Egy régi, lerongyolódott katonatársának a lábáról adta oda a cipőjét.

1960 szeptemberében Csongrádra került hitoktatónak és káplánnak. A tanyavilágban eltöltött esztendő nagyon megviselte: hóban, fagyban, esőben sárban járta a tanyai iskolákat. Valószínűleg ekkor indult el szervezetében a kimerítő, rákos daganat.

1963. június 19-én ünnepelte papszentelésének negyedszázados évfordulóját. Ünnepelt a kispesti Munkás Szent József

Plébánia, a kerületi papság és Don Bosco családja. Rövid önéletrajzában ezen a ponton köszönetet mond a Mindenhatónak és a Segítő Szűzanyának, a Szalézi Társaságnak, hogy felnevelte. Köszönetet mond minden addigi nevelőjének és mindazoknak, akik a papi pálya magasztos hivatására segítettek.

1968 augusztus elején ezt írja: „Nagyon fáj az aranyerem, már egy hónapja nem alszom miatta.” November elsején műtötték először. A sebe nem gyógyult be, így járt december 1-től betegekhez és gyóntatott. 1969. április 9-én másodszor is megműtötték. Nem vesztette el bizalmát. Sokat szenvedett és mindig hőiesen viselte. Nem engedte, hogy kiszolgálják, az utolsó héten sem. 40 fokos lázzal maga akart lemenni a kötözésre. Betegtársai is nagyon szerették, még misét is mondtak a felgyógyulásáért.

A kórházban kapta meg Bánk püspöktől a püspöki tanácsos címet és Rómából VI. Pál pápa áldását. Amikor átadták neki, azt mondta: „Nem vagyok rá méltó.”

Készült a halálra. Kétszer is felvette a betegek szentségét. 1969. november 30-án, advent első vasárnapján hajnali 4 órakor jött el érte az Úr angyala. Az irgalmas nővérek tartományfőnöknője azt mondta a ravatalánál: „Még ilyen szép halottat nem láttam. Ez szent volt.”

Mezőfényi atya mindenkinek mindene volt. Magával, egészségével mit sem törődve csak a lelkeket kereste. Élete és szenvedése nekünk is példa kell hogy legyen.

Mint írtam, voltak tartományunknak oszlopai, akik kitűntek nagyságukkal, de voltak szentéletű rendtársaink is, akik életükkel és szenvedésükkel fényt adtak a kegyetlen sötétségben. Hála nekik!

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Szíriában Don Bosco még mindig él és dolgozik a fiatalokkal, a fiatalokért

Az aleppói oratóriumot az állandó háborús konfliktusok miatt május elején bezárták, mert túl veszélyessé vált az idejutás, de május 22-én, a katechetikai év végén ismét megnyitotta kapuit. Pier Jabloyan szalézi atya azt mondja: „Itt Don Bosco még mindig él és dolgozik a fiatalokkal, a fiatalokért. Törekszünk rá, hogy közvetítsük ezeknek a gyerekeknek Don Bosco lelkiességét, a családi szellemet. Ez az, amit próbálunk tenni ezekben a háborús időkben.”

SALAMON-SZIGETEK

Mobil szent kapu

A Salamon-szigeteki gizói egyházmegyében nagy nehézséget jelent a plébániák és az egyházmegye központja közötti távolság és az elszigeteltség, ami gyakorlatilag lehetetlenné teszi a falvakban élő emberek számára, hogy eljussanak a székesegyház szent kapujához. Emiatt az egyházmegyében, amelyet Luciano Capelli szalézi püspök vezet, mobil szent kaput állítottak fel.

A lekipásztori munkatársak csapata arra gondolt, hogy mivel a helyi lakosság nehezen jutna el a székesegyház szent kapujához, a kapu fog útra kelni a plébániákra és a falvakba. Így két hónap alatt a szent kapu eljutott az egyházmegye legtávolabbi szigeteire és falvaiba is. A szent kapu mind a tizennégy állomásán nagy számban vettek részt a liturgikus eseményeken a hívők.

„A papokat is meglepte a tömeges rész-

vétel, a kegyelem légköre és a jóakarát, amelyet megtapasztaltak” – mondta Capelli püspök.

ANS – Gizo

KONGÓI DEM. KÖZTÁRSASÁG

Foci a vulkán árnyékában

Harmincöt éve szervezi Honorato Alonso spanyol szalézi misszionárius testvér a Copa Don Boscót – a kongói gyerekek fociupáját. A kezdeményezés sikerét a Nyiragongo vulkán közelsége és a rossz talajviszonyok sem akadályozzák. Idén száz csapat és 1600 gyermek versenyzett a bajnokságon, amelynek a fő célja a nevelés.

Honorato testvér 1981-ben hagyta el szülővárosát, a spanyolországi Burgost és jött Gomába, a Kongói Demokratikus Köztársaság keleti részén található szalézi közösségbe. Még ugyanebben az évben megszervezett egy focibajnokságot, amely szabad és nyitott minden foci-

zó fiatal előtt. Később bebizonyosodott, hogy ez egy forradalmi kezdeményezés volt.

„A sport nagy hatással van a gyerekekre és a fiatalokra, ezért kihasználom, hogy olyan értékeket adjak át, mint a csapatjáték, a pontosság, a játéklevezető és az ellenfél tiszteletben tartása, vagy a frusztráció levezetése. Összhangban mindezzel azt is megtanulják, hogyan kell veszíteni” – mondja a misszionárius.

A gyerekek szenvedélye határtalan, és még csak növeli, hogy a csapatok ismert európai klubok neveit, vagy kitalált, hangzatos neveket viselnek, és a gyerekek is a bálványozott focista nevét viselhetik. Így Kongóban van Pascal Messi, Izra Benzema és Fabrice Fernando Torres. És ők mind egy csapatban játszanak. A főnyeremény a játék maga. A győztes csapat jutalma, hogy egy napig megtarthatja a mezeket és a kupát. Miután elkészülnek a képek a tróféával és büszkén körbejárnak a környéken, a következő reggel vissza kell szolgáltatni mindent. A lelkesedés, amellyel a gyerekek játszanak ragályos. Az üres telek szabálytalan, a fű hiányos, a pálya itt-ott sáros, de úgy kergetik a labdát, mintha az életük függne tőle.

www.lavanguardia.com

OLASZORSZÁG

Felavatták Margit mama új szobrát

Capriglióban, Occhiena Margit szülőhelyén április 3-án felavatták és megáldották Don Bosco édesanyjának életnagyságú szobrát. Riccardo Cordero szobrászművész alkotását a Margit mamáról elnevezett múzeum elé helyezték. A 175 cm magas és körülbelül 172 kg súlyú szobor bronzból készült.

A szobrot Occigena Margit 228-ik születésnapja alkalmából állították Capriglio polgárai tiszteletből. Az ünnepi szentmisét Mario Pertile atya, Colle Don Bosco szalézi szerzetesi közösségének igazgatója mutatta be, majd megáldotta a szobrot. Margit mama személye erőteljes példakép a mai édesanyák számára, és kiemelkedik a papi édesanyák példái közül.

ANS-Capriglio

Tudj meg még többet a szaléziakról: www.szaleziak.hu

Don Bosco Középiskola

Anyák napi műsor az Idősek Otthonában

– A kazincbarcikai Don Bosco Iskola tanulói április 29-én anyák napja alkalmából látogattak a Hámán Kató úti Idősek Otthonába, hogy tarka műsorukkal meglepjék az otthon lakóit.

A Don Bosco Iskola cigánytáncos csapata és a kollégium fiú zenekara közös műsorral készült. Felcsendültek nagyon szép, megható, lírai dalok és igazi cigányzene is. Nagy szeretettel fogadtak minket, és a dalokat velünk együtt énekeltek. A „Mama kérlek”, a „Nem csak a húszéveseké a világ”, az „Apám hitte” című dalok mind-mind meghatották az anyákat és a nagymamákat; sokuknak könnyeket csaltak a szemébe. A közös éneklést a fiúkkal a közös tánc követte, ahol a cigánydalok ritmusára igazi ösztánc alakult ki. A lányok felkérték az idős embereket, akik örömmel perdültek táncra. Felszabadult, vidám és önfeledten örülni tudó embereket láttam. A két generáció megint csak megtalálta az egymáshoz vezető utat. Ez alkalommal nagyon igaz volt a dal szövege, hiszen „nem csak a húszéveseké a világ...”

Balogh Katalin

A romák világnapja – A kazincbarcikai Don Bosco Iskolában április 7-én rendezték meg a romák világnapját, amely során egésznapos programokat szerveztek a diákok számára.

Az aulában egy kiállítás keretében bemutatták Szentandrassy István Kossuth-díjas roma festőművész képeit, melyek gyönyörű színvilágukkal és motívumaikkal idézik fel a romák életét. A kiállítás képeit az iskola egyik diákja, Forrás Kitti

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Mazzarello Mária ünnep Pesthidegkúton

A Segítő Szűz Mária Leányai és a Szalézi Család szentmisével és vidám ünnepséggel emlékezett meg Mazzarello Szent Mária Dominikáról, a Don Bosco Nővérek társalapítónőjéről május 14-én, szombaton Pesthidegkúton.

Az ünnepséget a Klebelsberg Kultúrkúriában kezdték szentmisével, amit Ábrahám Béla tartományfőnök atya mutatott be paptársaival, a zenei szolgálatot pedig az Eucharist zenekar látta el, akikkel a szentmise után vidám, lelkesítő perceket tölthettek a vendégek. A Szent Család Óvoda óvodásai hagyományosan virággal köszöntötték a nővéreket, majd a kicsik kedves műsora után az ünneplők kiköltöztek az oratórium udvarára, ahol már megfőtt az ízletes gulyás, amivel a nővérek megvendégelték a velük együtt ünneplő kicsiket és nagyokat, akik helyből, valamint a nővérek mogyoródi és egri közösségeiből, illetve a kazincbarcikai, nyergesújfalui és óbudai szalézi házakból érkeztek. Ebéd után pedig nagy játékkal, szórakozással, beszélgetéssel töltötték a nap további részét.

Kazincbarcika – Anyák napjára műsort adtak az Idősek Otthonában

rajzai is kiegészítették, aki szintén roma motívumokat örökölt meg. A szünetekben a diákok a cigány himnuszt és a kedvenc cigány dalaikat játszották.

Az udvarra két mandalát rajzoltak fel, amit a gyerekek aszfaltkrétával színezték ki. Mindkettő a cigányságra jellemző élénk színeket és szép virágmintát mutatott be. A 10/a osztályos tanulók két órán át színezték, és az eredmény magáért beszélt. Igazi csapatmunka volt!

A tornateremben egy interaktív beszélgetésre invitálták Farkas Istvánt, Kazincbarcika város Roma Nemzetiségi Önkormányzatának elnökét és Káló Norbertet, a Bhim Rao Egyesület projektmenedzserét. Az Egyesület alapvető célja a hátrányos helyzetű cigány és nem cigány fiatalok bejutása az általános iskolából a középiskolába, illetve középiskolából felsőoktatási intézményekbe, valamint ezen intézményekben való sikeres helyt-

Ösztöndíjasunk: Schmidt Vivien

A Pro Paedagogia Christiana Alapítvány Szent Gellért Ösztöndíjának egyik sikeres pályázója 2016-ban a kazincbarcikai Don Bosco Iskola diákja: Schmidt Vivien. A pályázat célja, hogy ösztöndíjjal támogassák a rászoruló tanulókat az oktatási intézményekben.

Vivien a Don Bosco Iskola 2/10/e osztályos tanulója, ahol a szociális gondozó és ápoló szakmát igyekszik elsajátítani. Ez a néhány mondat közös párbeszédünkéből született. Szerettem volna megismertetni a mindig mosolygós, életvidám tanulónkat a Szalézi Értesítő olvasóival is. Egyszerűsége, hivatástudata valódi kincs lehet a számunkra. Vivien egyszerű körülmények között él Ormosbányán, hatan vannak testvérek. Szülei szerető családot alkotnak. Az otthon elfogadó és támogató légköre segíti őt, hogy a tanulást komolyan vegye, és majd szakmájában elhelyezkedve dolgozhasson. Még egy éve van hátra, de utána szeretne érettségizni, és a csecsemőgondozó szakmát is elvégezni. Iskolánkban elsősorban az igazgatóhelyettesek és az osztályfőnöke támogatja. Szeret iskolába járni, és szívesen megy a helyi az Idősek Otthonába, ahol szakmai gyakorlatát végzi. Barátnőjével, Kovács Andival összetartanak, minden jóban és rosszban támogatják egymást, és ezt a barátságot szeretnék is megőrizni, ápolni. Vivien egy szerető családot szeretne alapítani, hűséges férjjel, gyermekekkel, úgy, ahogyan ezt otthon is látja. Nyaranta szívesen ellátogat Hajdúnánásra, ahol a rokonság nagy része él. Itt is jól érzi magát, vidámságát mindenhol megtagasztalhatják. Oratóriumi tevékenységeinkben is szívesen részt vesz.

Kérjük életútjára Isten áldását, hogy álmait megvalósíthassa és találkozásai-ban sokak szívét megvidámitsa!

P. Márkus Zoltán SDB

állásának elősegítése és támogatása.

A két meghívott vendég többek között beszélt a roma identitástudat fontosságáról, a roma kultúráról és a cigányság sokszínűségéről. Megemléstettek a romákat érintő előnyöket és hátrányokat is. Végül pedig a legfontosabb, hogy mindkét előadó hangsúlyozta a tanulás fontosságát, mert ebben látják a kitörés lehetőségét a romák számára. Mindezt személyes életútjukkal is példázta.

A rendezvényt kulturális program is színesítette: a diákok cigánytáncokkal és cigányzenével ünnepelték a romák világnapját.

www.don-bosco.sulinet.hu

Szalézi konferencia az épülő sportközpontnál

Kazincbarcikán április 20-án az épülő sportközpontnál tartotta meg a szalézi konferenciát a Don Bosco Iskola tantestülete, Vítális Gábor atya vezetésével. A havonta esedékes konferencia a szokatlan helyszín miatt ugyancsak formabontónak számított. A komplexum a Don Bosco Iskola és a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium számára készül, hogy megfelelő környezetben és megfelelő feltételek mellett tudják majd megtartani a testnevelés órákat, de a tervek szerint nemcsak a tornaórák kapnak majd helyet az új épületben, hanem városi versenyek és szabadidős sportrendezvények, valamint koncertek és konferenciák is. A sportközpontban lesz fallabda és bowlingpálya, illetve fitneszterem is várja majd a mozogni vágyókat, a kulturális és közösségi eseményeknek pedig egy rendezvényterem ad majd otthont.

www.don-bosco.sulinet.hu

Szalézi Szent Ferenc Gimnázium

Ezüstös kézilabdás lányok – A kö-

Kazincbarcika – Romák világnapja

Kazincbarcika – Az épülő sportközpont

zépiskolai Amatőr Kézilabda Diákolimpia országos döntőjének mérkőzéseit április 21–24. között rendezték meg a pécsi Lauber Dezső Városi Sportcsarnokban. A kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium leány kézilabda csapata az elmúlt négy év során két alkalommal is országos második helyezést ért el a színvonalas tornán, és – Borsod Me-

Kazincbarcika – Diákolimpia második helyezett kézilabda csapata

gye legjobbjaként – az idén is bejutottak az országos döntőbe.

A fűszertő utazást követően szinte azonnal porondra kellett lépnie a csapatnak, ehhez képest igen kedvező eredménnyel zárult a kecskeméti Piarista Gimnázium csapatával vívott nyitómérkőzés. Másnap a váci Piarista Gimnázium csapatát sikerült 20-as gólkülönbséggel legyőzniük, majd lányaink a balatonfüredi Lóczy Gimnáziumot múlták felül, így bejutottak a torna elődöntőjébe.

A vasárnap reggel tartott meccsen az örök riválissal, a budai Ciszterci Gimnázium csapatával kellett megmérkőzniük a döntőbe jutásért, de az eredményes második félidő nem hagyott kétséget a felől, hogy ezúttal is a miénk a jobb csapat, döntősök vagyunk.

A diákolimpia döntőjét lányaink a hevesi Eötvös József Református Oktatási Központ csapatával vívták meg. Jól játszottunk, jók voltunk, az első félidő végéig kétesélyes volt a meccs, de az ellenfél a hajrában egy kicsit jobbnak bizonyult, így a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium leány kézilabda csapata a 2016. évi kézilabda diákolimpián ezüstérmet szerzett.

A csapat edzője, Kovács László igazgatóhelyettes immár ötszörös ezüstérmes az iskola leány kézilabda csapatával. Gratulálunk a sikerhez! Külön öröm számunkra, hogy Gál Virág, gimnáziumunk játékosja immár másodszor kapta meg a torna legjobb kapusa címet.

Petróczi Gábor

Tizenhat díj a honismereti pályázaton – A 2015/2016-os tanévben már 25. alkalommal hirdette meg a Város-és Faluvédők Szövetsége (Hungaria Nostra), valamint a Budapesti Történeti Múzeum a „Fiatalok az épített és természeti környezet védelméért” címmel az országos

Kazincbarcika – Oratóriumi játéknap

honismereti pályázatot, melyen a 2006/2007-es tanévtől rendszeresen részt vesznek a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium érdeklődő tanulói, felkészítő tanáruk, Bukodiné Sólyom Ilona vezetésével.

Idén április 16-án adták át a díjakat, s rendeztek kiállítást a Budapesti Történeti Múzeum E épületének Barokk Udvarában. A kiállítás anyagát a pályázat 8–18 éves diákjainak pályamunkáiból válogatták. A díjakat Ráday Mihály, a Hungaria Nostra elnöke adta át. Írásos pályamunkával első helyezést Tóth Hanna, Fodor Livia és Bencze Zsombor, második helyezést Hajdu Bernadett, Hegedűs Edit, Molnár Inez és Tóth Melinda, harmadik helyezést pedig Porcs Patrik ért el. Különdíjjal jutalmazták Andrákó Tamás Dániel, Kondás Viktor, valamint Kovács Krisztina és Bodnár Gréta munkáját. Képzőművészeti munkájával második helyezést ért el Kalocsai Annamária,

harmadik helyezést Czókoly Éva, Páhy Marcella pedig különdíjban részesült. Makett kategóriában első helyezést ért el Filepkó Dominik Lajos (ő a kazincbarcikai Avilai Szent Teréz-templom makettjét készítette el), Balogh Gabriella pedig különdíjban részesült.

www.sagim.hu

Szalézi hittanóra a Szent István Rádióban

A Szalézi Szent Ferenc Gimnázium néhány tanulója hittanóráruk, Vitális Gábor szalézi atya vezetésével március 22-én élő hittanórát rögzített az egri Szent István Rádióban. A rádióműsor fő témája a kételkedés volt. Gábor atya bevezetésként történeteket mesélt el, közben pedig kérdéseket tett fel a diákoknak. Vezetésével a fiatalok arról beszélgettek, hogy az ember természetes módon kételkedhet-e más emberekben, döntéseikben, valamint kitértek a kétely jó és rossz hatásaira is. Az elhangzott vélemények szerint a túlzott kételkedés bizonytalansághoz vezethet, míg ennek hiánya elhamarkodott és talán hibás döntésekhez, így maga a kétség se nem rossz, se nem jó, viszont negatív vagy pozitív fordulatokat is hozhat.

A huszonhét percre kikerekedett hanganyag valójában inkább egy tanár és diák közötti mindennapi beszélgetésnek hatott, mivel az előzetesen tervezettek mellett rengeteg spontán hozzászólás, ötlet és egyedi történet hangzott el.

www.plebaniabarcika.hu

Oratórium

Áprilisi játéknap a Don Bosco Oratóriumban – Április 23-án játékos délután került megrendezésre, ami most a plébánia helyett a Don Bosco Iskola ora-

Kazincbarcika – A honismereti pályázat díjazottjai

Óbuda – A Savio-kupát az FC Harrer csapat nyerte

tóriumában volt. Fülöp Tibor testvér és Edl Ignácné Kati néni szalézi munkatárs voltak a főszervezők.

A gyerekek nagyon jól érezték magukat. Amint beértek az iskolába, egy labirintussal kellett bekötött szemmel megbirkózniuk, ezután át kellett küzdeniük magukat egy pókhálón, melyet mi kötöttünk az ajtóra, utána pedig akadálypályán mentek végig.

Ezt követte a közös ima a háborúban szenvedőkért, majd Boldog El Pelének, a cigányok védőszentjének megismerése, és a kvíz, ahol sok jó válasz született. A fiatalok csapatokban teheték próbára ügyességüket. Ezután a sorverseny jött, ahol mindenki nagyon ügyes volt. A sorversenyben zsákban futásban és sok más ügyességi feladatban csaptak össze a csapatok.

Felejthetetlen élmény volt pl. az aszfalt-rajz verseny, ahol a gyerekek szívük gazdagságából ajándékoztak művészi alkotásokat. Közben mindenki kedvére falatozhatott, mert a Karitás tagok finom szendvicseket készítettek nekünk.

Végül az összesítés, eredményhirdetés és a díjak átadása következett, végül közös imával zártuk a programot. Jó volt!

Hamza Andrea

ÓBUDA

Savio-kupa és Savio-nap – A labdarúgás történetének egyik meghatározó eseménye zajlott Óbudán 2016. április 30-án, hiszen ekkor rendezték minden idők egyik bajnokságát, a SAVIO FOCIKUPÁT! A bajnokságon induló hat csapat egytől egyig nagyon kemény együttesnek bizonyult, amit az is jelez, hogy ilyen összeállításban talán még egyetlen Pre-

mier League csapattól sem kaptak ki. A bajnokságon résztvevő csapatok között volt kazincbarcikai, szombathelyi és budapesti is.

Az időjárásra sem lehetett panaszkodni, de a pályán a hangulat még ennél is forróbb volt a magas színvonalú meccsek és a tét nagysága miatt. A körmérkőzések végén a dobogó felső fokán az FC Harrer (Budapest), a második és harmadik helyen pedig két kazincbarcikai csapat végzett, míg a legsportszerűbbnek a szombathelyiek bizonyultak. A gólkirályi címet a barcikai Ádám Márió (Don Bosco Kollégium) vihette haza.

Délután a gyerekeké és a játéka volt a főszerep: a hagyományos bazárjátéknak ismét sikere volt, amit a sok hazavitt nyereménytárgy is bizonyított.

Hálásan köszönjük mindenki hozzájárulását és segítségét a nap sikeréhez! A

Óbuda – A Péter-Pál iskola csapata a saját festésű autójával

szalézi fiatalok és munkatársak is kitétek magukért, az ebédet pedig egy étterem ajánlotta fel.

Sivadó Balázs és Jani Áron SDB

Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola

Igazi autót festhettek! – A Duna Autó Zrt. által meghirdetett „Rajzolj magadnak versenyautót!” rajzpályázaton a 4–6. osztályosok kategóriájában az Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Óvoda és Általános Iskola csapat nyert.

A pályamunkákat a Duna Autó Zrt. saját Facebook oldalán és weblapján tette közzé, ahol a tervekre szavazni lehetett. Az általános iskolás tanulók csodálatosan színes Skoda Fabiákat rajzoltak!

A nyertes csapat tagjai: Farkas Anna, Tarjányi Csenge, Molnár Otília, Gizella Gréta és Pakusza Júlia, akik rajztanáruk, Tremmelné Hudik Katalin vezetésével március 19-én egy speciális föliával bevont Skoda Fabia személyautón megfesthették tervüket. A gyerekek azonban nem csak a festés élményével lettek gazdagabbak: a pályázat fődíjaként 250 000 forintot is nyertek iskolájuk számára.

www.dunaauto.hu

ÚJBUDA

META-Don Bosco Szakközépiskola

Indiai teadélután – Indiai teadélután tartottak a META-Don Bosco Szakközépiskolában március 3-án az idegenvezetőnek tanuló fiatalok. Nagyon lelkesen készültek a programra, amelyre szeretettel vártak minden hallgatót. Csatlakozott az előadókhoz Krizsevszky Adrienn tanárnő és Quadros Lytton atya is, akik indiai viseletben érkeztek az előadásra.

„Hogy milyen volt idén az indiai teadélután? Igazán nagyon jó, sőt remek!” – írják az iskola Facebook oldalán. „Sok újdonságot tudtunk meg Adrienn tanárnőtől, utána az idegenvezető hallgatók rövid, ám sok érdekességet bemutató előadásai következtek. Lytton beszélt a sokszínű Indiáról. Kóstoltunk biryánit, ittunk teát és ettünk ravaladut. Próbálkoztunk hindi nyelvtörökkel és meghallgattunk két hindi dalt is, a lányok pedig beöltözhetek szariba.

És hogy milyen volt a délután? . . . Ma is jó volt együtt lenni!”

www.facebook.com/metadonbosco

Logisztikai ügyintéző tanulóink az ország legjobbjai

– A Magyar Kereskedelmi és Iparkamara 2016-ban kilencedik alkalommal rendezte meg a Szakma Sztár Fesztivált a Hungexpo területén április 18–20. között. A META-Don Bosco Szakközépiskola logisztikai ügyintéző hallgatói közül hárman jutottak be az országos döntőbe és mindhárman dobogósak lettek! Gratulálunk Nádasdi Tímeának (I. helyezett), Ambrus Roxánának (II. helyezett) és Szabó Erikának (III. helyezett)!

Az 5200 jelentkező közül a döntőbe összesen 2014 diák került be. A fiatalok nagyon komoly felkészültséggel és tudással vettek részt a versenyen. Az eseményt közel 15.000 pályaválasztás előtt álló fiatal tekintette meg.

A Meta-Don Bosco Szakközépiskola kereskedő és pénzügyi- számviteli ügyintéző szakos hallgatói is nagyon sikeresen szerepeltek az országos versenyen: Koppany Krisztina az ország második, a közép-magyarországi régiónak pedig a legjobb pénzügyes hallgatója, és egyben Szeged város különdíjasa, Belányi Csenge pedig az országos verseny különdíjasa lett, aki az Adózási feladatok szóbeli vizsgán 100%-os teljesítményt nyújtott. Mentős hallgatóink remekül szerepeltek, kimagasló eredménnyel jutottak a következő fordulóba.

www.facebook.com/metadonbosco

META-Don Bosco – Indiai teadélután Lytton atyával

META-Don Bosco – Logisztikában a legjobbak

SZÁMALK-Szalézi Szakközépiskola

„Jó gyakorlatok” szakmai konferencia

– Iskolánk adott helyet április 12-én annak a szakmai konferenciának, melyet Bosco Szent János születésének bicentenáriumi évéhez kötődően szerveztünk meg. A találkozó célja az volt, hogy a szalézi fenntartású iskolák munkatársai

átadják egymásnak azokat az innovatív tanítási módszereket, melyeket munkájuk során sikeresen és jól hasznosíthatnak. A meghívott előadók színes és tartalmas prezentációkkal, magas szakmai színvonalú előadásokkal vonták be a vendégeket a közös munkába. Megtudhattuk, hogy hogyan érdemes nyári tábort szervezni vagy szülői értekezletet tartani, hogy egy QR-kód segítségével milyen változatos módon lehet tudást átadni, hogy a művészeti képzések oktatói hogyan látják meg egy-egy munka mögött a tehetséget, és hogy egy informatikai óra is lehet izgalmas és egyedi. Már a szünetekben és a konferencia után zajló beszélgetésekből egyértelműen kiderült, hogy a találkozó sikeres és hasznos volt minden résztvevőnek. Reméljük, hogy az elhangzott szakmai anyagok és a helyszínen tapasztalható remek hangulat által is sikerült gazdagodnunk!

Molnár Csikós Hajnalka

NYERGESÚJFALU

Múltunk határok nélkül helytörténeti vetélkedő

– Az esztergomi Dobó Katalin Gimnázium „Múltunk határok nélkül” címmel idén is meghirdette szü-

SZÁMALK-Szalézi Szakközépiskola – A szakmai konferencia néhány előadója

kebb régiókban a helytörténeti vetélkedőt, hogy megismertessék lakóhelyünk környékét és annak múltját. Iskolánkból egy csapat került ki a végzős 12. B osztályból, három pedig a hatodikosok közül. A verseny három internetes és egy szóbeli fordulóból állt. A felkészítő tanárunk Pungurné Császár Judit tanárnő, a végzősöké pedig Schalk Zsolt tanár úr volt.

Az internetes fordulók az *Múltunk határok nélkül* című helytörténeti könyvből kellett megkeresnünk és megválaszolnunk a kérdéseket. A negyedik forduló után április 20-án került sor a szóbeli döntőre, ahol tizenegy csapat mérte össze tudását. A verseny fénypontja a szituációs feladatok bemutatása volt. Az előre megkapott szituációk közül kellett húznunk, majd el is kellett őket játszsanunk. A döntő végén a csapatoknak nem helyezéseket, hanem minősítéseket adtak. Az iskolánkból arany minősítést három, ezüst minősítést egy csapat kapott, a verseny főnyereménye pedig egy közös felvidéki kirándulás volt.

Utunk első megállójaként kilátogattunk a kéméndi temetőbe, majd betekintettünk a bényi rotundába, a templomba, és a Bény határában található avar sáncokat is megnéztük. Farnadon egy egyetemista bemutatta nekünk az evangélikus templomot. Utazásunk következő megállója a népművészeti múzeum volt Szőgyénben,

Nyergesújfalu – EU diáknapi.

majd egy kisebb séta után tiszteletünket tettük Pató Pál emlékszobránál. Kirándulásunk utolsó megállója Dunamocs volt, ahol ismét egy népművészeti múzeumban találtuk magunkat.

Nagyon érdekes és különleges volt ez a vetélkedő, de különösen a kirándulás, hiszen közvetlen környékünkben levő érdekességekkel ismerkedhettünk meg.

Wierl Marianna

Régiós sikerért iskolai diáknapi

Az elmúlt évben kezdődő DiákReporters országos versenyen a Szalézi-Irinyi Középiskola 10.H osztályából alakult négyes megnyerte a régiós fordulót, amely-

nek egyik jutalma egy diáknapi volt, amelyet a versengést kiírói cég március 5-én tartott meg Európa Nap elnevezéssel.

A vidám nap alapja egy osztályok közötti többállomásos, Európai Unióval kapcsolatos verseny volt. Változatos feladatok várták a csapatokat az állomásokon. Például volt, ahol PET-palackokból kellett malacokat létrehozni, másutt fel kellett ismerni az Európai Unió nemzeteinek jellegzetességeit, például a nyelvet, a zászlót, a képviselőt vagy az adott ország híres épületeit. A dobogós csapatok hatvan-, negyven-, illetve harmincezer forintot nyertek az osztályuk közös kaszájába.

Fenyvesi Károly/ Szeghy Benedek

Péliföldszentkereszt – A Krakkóba készülő fiatalok előtalálkozója.

IVT előkészítő lelkigyakorlat – A 2016-os krakkói Ifjúsági Világtalálkozó közeledtével március 18–19-én előkészítő lelkigyakorlat volt Péliföldszentkeresztben a részvevő fiatalok számára. Bár a program nem tartott egész hétvégén át, mégis hatalmas segítséget nyújtott a lelki felkészülésben a világtalálkozóra.

Mintegy hatvan fiatal érkezett az ország különböző pontjairól, és nagyon jó volt érezni azt, hogy mind egy célért vagyunk itt: hogy jobban be tudjuk fogadni a szívünkbe Jézust, hogy jobban felkészüljünk és készek legyünk tanításának befogadására a világtalálkozón.

Több szempontból is nagyon fontos volt ez a találkozó. Egyrészt a fiatalok, akik majd kimennek Krakkóba nyáron, sokkal jobban megismerhették egymást. Ezt segítette a sok ismerkedős játék, kiscsoportos megosztások és egyéb komolyabb és viccesebb feladatok is. Megnyugtató az a tudat, hogy ezek után Lengyelországba nem egy idegenekből véletlenül összeverődött csoportként, hanem egy családként, egy csapatként megyünk.

Másrészt fontos volt a hétvége az Ifjúsági Világtalálkozó témájának megismerése szempontjából is. A hétvége témája az irgalmasság volt, hiszen ebben az évben a világtalálkozó mottója: „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmat nyernek” (Mt 5,7). Az előadások (impulzusok), a kiscsoportos beszélgetések, az imák, a feladatok mind ezt a témakört járták körül. Az elsőre nagyon távolinak és megfoghatatlannak tűnő irgalmasság fogalma a hétvége során sokkal kézzelfoghatóbban, sokkal életszerűbben és konkrétan lett meg tapasztalható. Az előadók és csoportvezetőkön keresztül a Jóisten megérintette és megmozgatta a résztvevők szívét. A sok provokáló kérdés, elgondolkodtató tanúságtétel és gondolat nagy hatással volt a fiatalokra és egy csomó további kérdést, gondolatot szült, amit ki-kí tovább tudott érlelni. A hétvége alatt nem csak a világtalálkozó témájához és lelkületéhez közeledhettünk, hanem ezáltal a Jóistenhez is. Isten hatalmas dolgot készít elő Krakkóban számunkra, és addig is folyamatosan formál bennünket, hogy ezt a csodát teljesen be tudjuk fogadni. Ennek a formálódásnak, lelki készültségnek az egyik állomása volt ez a pár nap. Nagyon köszönjük a szervezőknek, hogy engedték vezetni magukat a Szentlélek által, és így sok fiatalot meg tudott szólítani az Úr.

Németh Réka

Szent József – színesben – Sokkal szerényebb méreteken, mint az előző években, de Péliföldszentkereszt felújítá-

Péliföldszentkereszt – A megújult Szent József szobor.

sa továbbra is folyik. Az eredeti színeiben pompázó Szent József szobrot 2016. március 19-én ünnepélyes szentmise keretében áldotta meg Havasi József atya. A templom belső felújításának kezdetén végzett kutatások során nagy meglepetés ért mindenkit, hogy a templom összes szobra színes volt! A nagyobb munkálatok befejeztével a felújítás lassabb ütemben folyik, az értékes részletek újjávarázsolásával. Ennek a munkának az első lépése volt a kegyhely baloldali mellékol-tára fölött álló Szent József szobor restaurálása. Hogy a szobor ismét teljes pompájában, eredeti színeiben látható, Springer Ferenc restaurátor alapos, hozzáértő munkájának köszönhető.

Ábrahám Béla tartományfőnök elmondta, hogy a következő lépésben szeretné a jobboldali mellékol-tár Szent Mária szobrát felújíttatni, hogy az is eredeti színeiben pompázzon, ehhez kéri a kedves hívek nagylelkű adományait.

Lengyel Erzsébet

Újpesti fiatalok látogatása Pesthidegkúton – Április 9-én, bár a felhős idő nem sok jót ígért, Hartai Gábor atya vezetésével kilenc fiatal indult el Újpest-ről Pesthidegkútra. Célunk az volt, hogy megnézzük, mit és hogyan csinálnak az animátorok, egyáltalán mi is az az oratórium, és persze hogy jól érezzük magunkat.

Amint megérkeztünk, a házigazdák egyből bannsszal fogadtak minket, és bár kellett egy kis idő, míg belerázódtunk a táncba, végül sikerült ráéreznünk. Aztán jobbnál jobb közösségi játékokat játszottunk, megismerkedtünk egymással, kezdett mindenki feloldódni. Az imához is jó hangulatban ültünk le, és az idei szentéhez kapcsolódóan az irgalmasságról, illetve a szeretetről, annak természetéről beszélgettünk. Ezután folytatódott a játék, kisebb csapatversennyel és még több bannsszal tarkítva.

A magyar költészet napja alkalmából a pesthidegkútiak flashmobbal is készültek, illetve névre szólóan mindenki kapott egy verset. Igazi nemzetközi oratórium volt, mert egy német cserediák és egy skót vendég is részt vett rajta, akik a sokoldalú fiataloknak köszönhetően mindenbe be tudtak kapcsolódni, mindig volt, aki a külföldieknek fordított.

Az oratórium után a házigazdák még le is

Újpest-Meger – Nyugdíjas klub

Újpest-Meger – A fiatalok látogatása Pesthidegkúton

ültek velünk, hogy megoszthassuk tapasztalatainkat, érzéseinket, véleményünket. Köszönjük szépen a pesthidegkúti nővéreknek és animátoroknak a vendéglátást, remek szervezést! Sok tapasztalattal, és egy szép délután emlékével gazdagodva térhettünk haza Újpestre.

Groszmann Kinga

Nyugdíjas klub Megyeren – Két és fél éve alakítottuk meg nyugdíjas klubunkat. Havonta első kedden jövünk össze a megyeri plébánia alagsori nagytermében. Műsorunk: filmvetítés, irodalmi előadás katolikus költőkről.

Május 3-án eljött hozzánk B. Varga Judit történész, aki a nemrég megjelent *Kényszer ellenére* című könyvét ismertette. Több mint negyvenen hallgattuk lélegzetvisszafojtva másfél órás előadását. Adatokkal igazolva beszélt a kommunizmus 40 évéről, a szalézi atyák magyarországi működésének betiltásáról. Részleteket tudtunk meg ártatlanul letartóztatott atyák történeteiről, a börtönben éjszakákon át tartó kihallgatásokról, alvás-, és ételmegvonásokról, kínzásokról, koncepciók perekről, valamint Boldog Sándor István, Zana Albert, Farkas Ferenc elítéléséről és kivégzéséről, a rendházak lefoglalásáról, kiürítéséről, végül pedig arról, hogy meghamisított jegyzőkönyveket írtak alá a megkínzott és kimerült atyákkal.

Az előadó azzal zárta szavait, hogy több mint két évtizede – ha kevesen is –, a szalézi atyák újra működhetnek, nevelhetik a fiatalokat, és Péli-földszentkereszt, a magyar szalézi bölcső szabadon fogadhatja a zarándokokat, a búcsúsokat és a fiatalokat, akik szívesen imádkoznak az ősi falak között és kirándulnak, játszanak a dombokon, az erdőben.

Hamzáné Éva

A clarisseumi egyházközség szolnoki zarándoklata

ÚJPEST—CLARISSEUM

Zarándoklat Boldog Sándor István szülővárosába - Szolnokon jártak április 30-án az újpesti Clarisseum Plébánia hívei, Boldog Sándor István tiszteletére szervezett zarándoklaton.

Templomunk a vértanú Boldog Sándor István szolgálatának színhelye és már a boldoggá avatása óta tervezzük, hogy ellátogatunk szülővárosába. Közel hatvan fővel indult útjára a zarándok csoport autóbusszal Szolnokra, Kukuczka Robert atya vezetésével imádkozva, énekelve. Máthé György esperes, plébános fogadott bennünket, és a templom előtti téren tisztelegtünk Boldog Sándor István szobra előtt, elhelyeztük az emlékezés koszorúit. Megtekintettük a kiállítást is, ami abban az iskolában található, ahová a vértanú szerzetes testvér járt, s melynek falán ezt emléktábla is hirdeti.

A látogatás csúcsa a szentmise volt a csodálatos barokk főplébánia templomban.

A szentmisét szíves vendéglátás agapé követte, majd séta a városban, a főtér, a színház és más ne-

vezetességek megtekintése.

Nagyszerű élményekkel térünk haza. Az autóbusszon ismét imádkoztunk, énekelünk, a gyerekek verssel, dallal köszöntötték az édesanyákat.

Horváth Gabriella

MOGYORÓD

Falka József Kántor Atya Csocsóbajnokság – 2016. április 2-án került megrendezésre – immár 17. alkalommal – a Falka József Kántoratyáról elnevezett asztalitenisz bajnokság a mogyoródi oratóriumban. A hagyományos eseményre a mogyoródi fiatalok mellett ezúttal is bevezettek más oratóriumok képviselői. A helyi rendezvénnyel egy időben számos egyéb esemény zajlott, talán ennek köszönhető, hogy a fiúk mezőnyében ezúttal csak egy kategóriában hirdettünk győztest. Második alkalommal indult vegyes páros és ők is remekül helytálltak, hiszen a nehéz mezőnyben sikerült a harmadik helyen végezniük. A résztvevők ezúttal sem maradtak étlen-szomjan, szá-

Mogyoród – A Falka József Kántor Atya Csocsóbajnokság idei győztesei

mos szorgos és gondos kéz serénykedett a szendvicsekkel és a forró teával. Délután került sor az eredményhirdetésre. Valamennyi résztvevő egy kis ajándékkal távozott Mogyoródról. A serlegeket és az érmekeket ezúttal is Costabile Carolina nővér és Babicz László adták át. Gratulálunk a nyerteseknek és mindenkit szeretettel várunk vissza Mogyoróra, a november 5-re tervezett XVII. Kántor Atya Asztalitenisz Bajnokságra!

A szervezők

SZOMBATHELY

Vendégségben a celldömölki csodatévő Szűzanyánál – A szombathelyi animátorok csoportja is részt vett április 30-án a Szombathelyi Egyházmegye tizedik egyházmegyei zárándoklatán. Celldömölkre zárándokoltunk, ahol a kegykápolnában láthattuk a Boldogságos Szűz már több csodát tevő, gyógyító és irányt mutató kis szobrát, amely előtt a szentgyónásunk és szentáldozásunk után több kérést és felajánlást is tettünk.

Ide, a csodatévő celli Szűzanyához azokkal a kérésekkel indultunk, hogy a testvéreink, szüleink és magunk testi-lelki gyógyulásáért, megerősödéséért imádkozzunk, illetve idén is az oratóriumainkért, az atyákért, munkatársakért, animátorokért, még több új fiatalért és a nyári táborunk további eredményességéért járjon közbe értünk és vigye el kéréseinket Fia lábai elé.

Horváth László

Hagyományos lelkigyakorlat szalézi munkatársak és Don Bosco tisztelői részére

**2016. szeptember 12-15.
(hétfő-csütörtök)
Péliföldszentkereszten
Havasi József atya
vezetésével.**

**Jelentkezés
Krammer Andrásné Máriánál
július 30-ig
Levélcím: 1213 Budapest,
Erdősor utca 190.
Telefon: +36-1-276-3360
Mobil: +36-20-955-2823
E-mail:
semegima@freemail.hu**

✠ **Brédané Károlyfi Mária**
szalézi munkatárs
(1964–2016)

Nehéz arról írni, akit szeretünk. Végző soron kicsit mindig magunkról írunk ilyenkor, bármennyire is szeretnénk objektívek maradni. Nehéz megtalálni a kezdőpontot, leírni az első mondatot, eldönteni, hogy mit is közöljünk azokkal, akik nem ismerték, megragadni azt, ami kifejezheti nekik, ki is az az ember, akit szeretünk: ki is Károlyfi Marika.

Egy ember, aki nagy utat járt be. A főti gyermekváros elhagyott, megalázott gyermekéből lett a mogyoródi ötvös gyermeke, majd művészlelkű fiatal lány, aztán feleség és anya. Ezután kanyarodott az élete a betegség kálváriája felé. Én ebben a szakaszban ismertem meg őt. A veszteségek időszakában, amikor szülei már nem éltek, férje beteg volt, majd meghalt, egyedül hagyva a szintén beteg Marikát gyermekükkel. Egyedül, és mégsem egyedül. Hiszen Marika szalézi munkatárs volt már ekkor. Körülvette őt a közösség, és ő maga is élő építőköve volt a közösségnek. Így, a közösséget építve lett mindenki Marikája.

A látás mestere volt. Meglátta, és megszólította azokat a fiatalokat, akiknek pont erre volt szükségük. Segített, hogy meglássuk értékeinket, segített megtanulni jobban szeretni magunkat, meghallgatott, és tudott tanácsot adni, mikor az kellett.

A jelenlét mestere volt. Ő ott állt számtalan ember életének a szemhatárán sohasem tolazkodóan, de mindig segítőkészen. Tanúja és kísérője volt sok fiatal életének egy olyan korban, amikor – bár az interneten számtalan néző leskelődik be az életünkbe – nem igazán van, aki lát, aki valóban figyel ránk, és válaszolni tud a szükségünkre.

Mariska látta az emberek szükségét. Még a kórházban is, saját betegsége poklának bugyraiban is. Az orvosok, a nővérek, betegtársai is napsugaras embernek ismerték, a remény emberének, a tervek emberének, a hit emberének, jelen lévő, jövőbe tekintő embernek, aki szereti az életet. Gyöngeségében volt erős ember. Ezáltal lett mindenkinek mindene, hogy mindenkit megmentsen.

Abban a lelki házban, amellyé élő kövekként épülnünk kell, ő a malter volt, aki összefogja a téglákat, s remélem, az lesz mindvégig közbenjárva értünk Istennél most, hogy már átért Don Bosco rózsasugarsán a tövis nélküli rózsák örök országába.

Mariska volt a hősünk. Egy élő példakép, aki ott haladt előttünk, és megmutatta, hogy mindig van remény, hogy észre lehet venni a szépet, hogy bele lehet kapaszkodni a szeretetbe, és erőt lehet meríteni belőle minden körülmények között.

Azért volt a hősünk, mert harcolt. Rá is igaz Szent-Gály Kata verse: „Istenem / egyedül vagyok, / igazi arcomat csak te ismered / Te látod, mennyi szenvedést takarok be mosollyal / és míg testvéreim belém kapaszkodnak / én a magam ösvényén is botlodozom / s választ keresek kérdéseimre.”

Ahogy ő minket, mi őt tartottuk meg, s miközben ő nekünk válaszolt, ő bennünk talált válaszra. Ezt ő maga fogalmazta meg nekünk, mikor 50. születésnapját ünnepeltük. Milyen hatalmas az Isten, hogy gyengeségeinkkel is építi köztünk az Ő országát! Dicsőítsük őt, és adjunk neki hálát Marika életéért! Ámen.

A mogyoródi szalézi munkatársak csoportja

Májusi búcsú és Nyiss Ránk fesztivál Péliföldszentkereszten

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: +36-30-296-5460; e-mail: szaleziak@gmail.com; honlap: www.szaleziak.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziak.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB

Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc

A címlapon: A péliföldszentkereszti lourdes-i barlang a májusi búcsún

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.